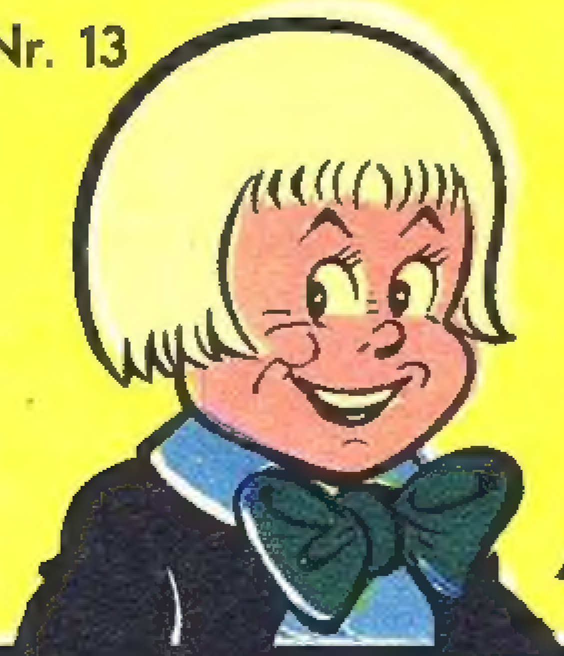
Nr. 13

1 april 1961

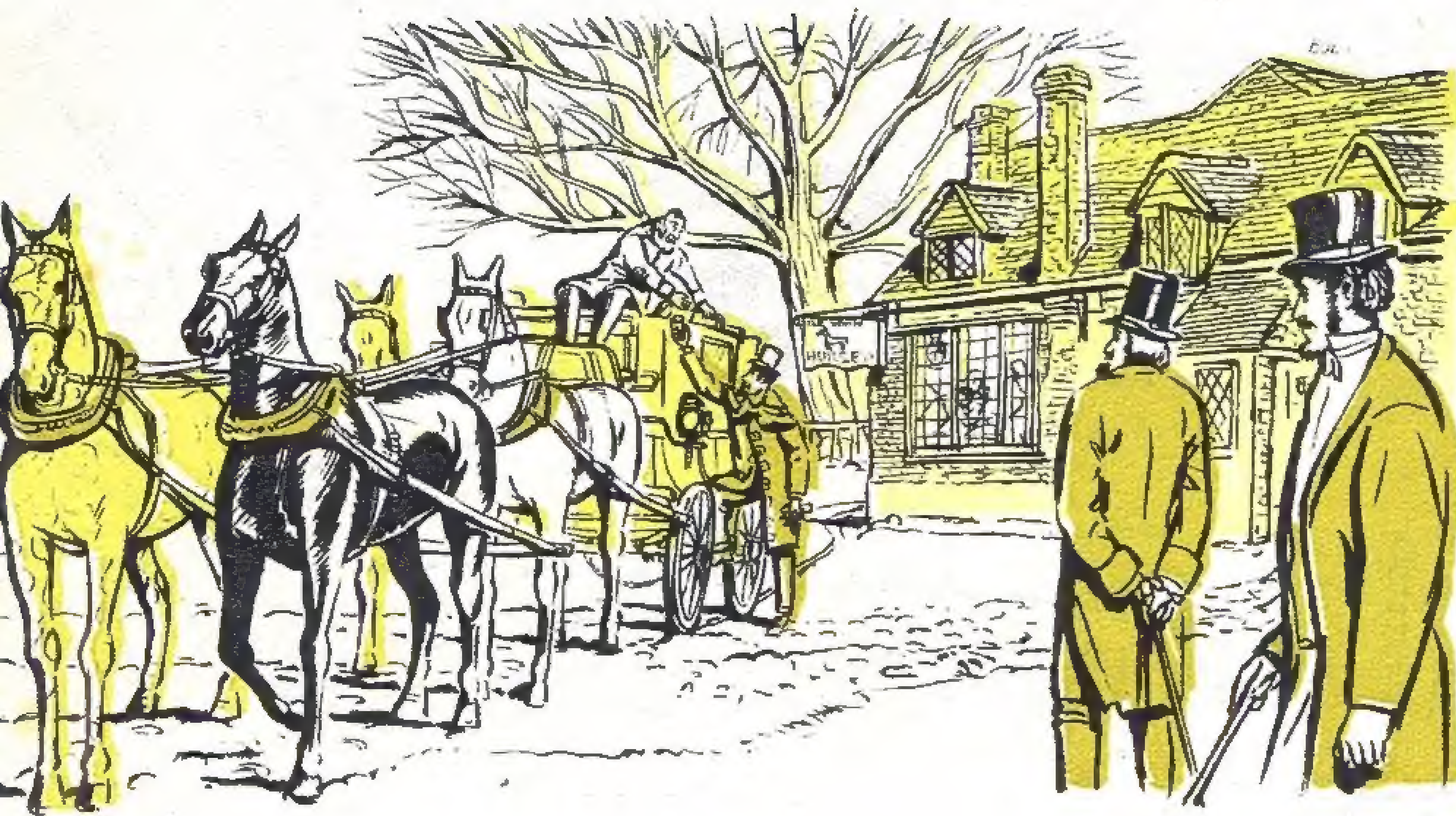
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Hoe rijker hoe gieriger

Ruim een eeuw geleden konden de Londenaars tot hun verwondering in de kranten lezen, dat een onbekende stadgenoot, een zekere John Camden Neild, zijn gehele vermogen van een half miljoen pond aan koningin Victoria, de toenmalige Engelse vorstin, had nagelaten.

De vader van deze man was een Londense goudsmid. Na een aanzienlijk vermogen te hebben vergaard kocht hij verschillende landgoederen en werd hij in 1804 benoemd in een hoge ambtelijke functie in het graafschap Buckinghamshire. Hij was menslievend van aard en stichtte onder meer een fonds ter ondersteuning van mensen, die wegens geringe schulden gevangen werden gezet. Bovendien deed hij veel werk voor de verbetering van gevangenissen. In 1814 stierf hij en zijn enige zoon erfde al zijn bezittingen. Het spreekt vanzelf, dat aan de opvoeding van de zoon van de rijke goudsmid niets had ontbroken. Na grondige studie verliet John Camden Neild de universiteit van Cambridge als doctor in de letteren.

Toen hij het vermogen van zijn vader erfde, werd algemeen aangenomen, dat de jonge John de voetstappen van zijn vader zou drukken door voort te gaan met liefdadig en maatschappelijk werk. Maar John dacht er anders over. Gierigheid werd zijn grootste ondeugd en binnen enkele jaren was hij een vrek geworden. Hij bezat een groot huis in de Londense wijk Chelsea, dat slechts spaarzaam gemeubileerd was. Jarenlang sliep hij op kale planken, doch in zijn latere levensjaren gebruikte hij een matras.

De rijke gierigaard was altijd zeer armoedig gekleed. Zijn kleren mochten nooit worden geborsteld, omdat ze dan veel te vlug zouden verslijten!

Of hij nu door Chelsea wandelde of op het land de pacht van zijn boerderijen inde, steeds nam hij een oude, groene paraplu mee. Hoe slecht het weer ook was, een overjas droeg hij nooit. Dergelijke overdreven weelde liet hij volgens zijn zeggen over aan degenen die over meer geld beschikten. . .

Hij was zeer goed bekend onder zijn pachters, vooral onder hen, die woonden te North Marston in het graafschap Buckinghamshire. Daar had hij uitgestrekte bezittingen; het was zijn gewoonte dagen achtereen in het dorp door te brengen. Gedurende deze visites verbleef hij meestal bij een van zijn pachters. Natuurlijk deed hij dat uit gierigheid, want onveranderlijk zorgde de vrouw van de pachter niet alleen voor zijn maaltijden, maar zij verstelde ook zijn tot op de draad versleten kleren.

Toen hij eens op een bitter koude dag van een dergelijke rondreis langs de pachters op de terugweg was, stopte de postkoets te Farmingham. Neild bleef op zijn plaats boven op de koets zitten, terwijl zijn medereizigers de herberg binnengingen om zich te verwarmen en wat te gebruiken. In de gezellige gelagkamer kregen zij medelijden met hun armelijk geklede reisgezel en zij hielden een inzameling om hem een groot glas wijn aan te bieden. Neild pakte het graag aan. . .

Als hij de huur van zijn boerderijen ophaalde, liep hij altijd — vaak wel vijfentwintig kilometer per dag — en nam 's nachts zijn intrek bij een van de pachters. Werd hij behoorlijk onthaald, dan bleef hij verscheidene dagen. Het gebeurde wel, dat hij zijn hoofd door het keukenraam stak en aan de pachtersvrouw vroeg: „Kan ik een kroes verse melk krijgen?" Terwijl hij die dan dronk, stelde hij de vraag: „Hebt u ook eieren?"

Ontving hij een bevestigend antwoord, dan vroeg hij de prijs. In die dagen waren eieren heel goedkoop. Neild kocht er gewoonlijk drie, liet ze hard koken en stak ze in zijn zak; de volgende dag gebruikte hij ze als ontbijt. Eten was zijn minste zorg en hij kon dagenlang rondlopen zonder meer dan een paar boterhammen te nuttigen.

Hij was echter bijzonder gesteld op hardgekookte eieren en het gebeurde zelfs eens, dat hij ze op het kerkdak te North Marston opat. Het behoorde tot zijn plichten als landeigenaar het dak van de kerk te laten repareren. Neild liet dat natuurlijk op de goedkoopste manier doen. In plaats van zink kocht hij banen geverfde katoenen stof en liet die erop spijkeren, waarbij hij opmerkte: „Die zullen het mijn tijd wel uithouden." Om er zeker van te zijn dat de werklieden geen tijd verknoeiden bleef hij de ganse dag bij hen op het dak zitten en at slechts hardgekookte eieren en wat droog brood.

In 1852 overleed de rijke zonderling. Toen zijn testament werd geopend, bleek, dat hij zijn gehele vermogen van vijfhonderdduizend pond had nagelaten aan „Hare Doorluchtige Majesteit koningin Victoria" en hij verzocht de vorstin het kapitaal te willen aanvaarden voor haar eigen gebruik en welzijn en dat van haar erfgenamen.

Koningin Victoria aanvaardde de erfenis, maar gebruikte het geld beter dan de vrek. Zij gaf allereerst een aanzienlijk jaargeld aan Neilds oude huishoudster, die zesendertig jaar in zijn dienst was geweest en aan wie hij niets had vermaakt. Hare Majesteit stelde ook een jaargeld vast voor de vrouw van een van Neilds pachters, bij wie de zonderling dikwijls had gelogeerd en die zijn kleren had versteld. En in 1855 liet de koninklijke erfgename de kerk in North Marston restaureren, waarbij prachtige glas-in-loodramen werden geplaatst.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

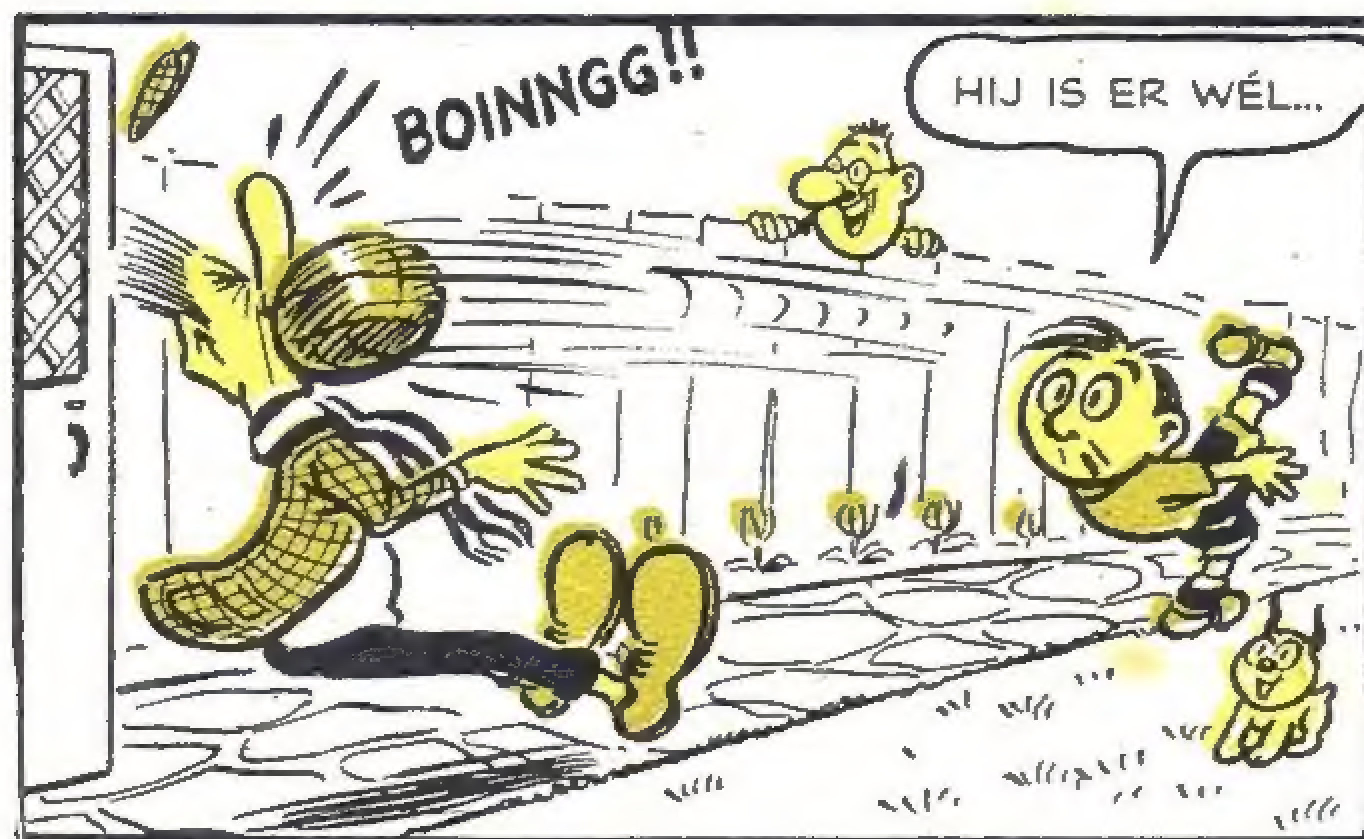

De razende raket

door Bas Bouwman

„We gaan nog niet naar huis!" zong Piet.
„Nog lange niet, nog lange niet! . . ."
Maar Sijmen, die de laatste dagen
Toch al zo weinig kon verdragen,
zei: „Man, hou op, je ben' niet fiks!
Ik hou niet van die lol om niks!"
„Ik ook niet!" lachte de reporter.
„Maar 't maakt de reis 'n beetje korter!"

„Dan zitten jullie," zei de Snor,
„ook zoveel eerder in de nor,
want wat door jullie is misdreven
is nog bijlange niet vergeven!
't Bespotten van een ambtenaar
wordt zwaar gestraft, dus reken maar
dat 'k jullie, als we uit gaan stappen,
niet nóg 'n keertje laat ontsnappen!

De Marsiaan, die woord voor woord
't gedreig van Snor had aangehoord,
zei: „Beste vriend, 'k zou nu maar zwijgen,
want als we er genoeg van krijgen
zet ik je ergens aan de grond,
waar je zo'n duizend mijl in 't rond
alleen maar tussen wilde dieren
je wraak- en heerszucht bot kunt vieren!"

De Marsman was een edelman
en vast en zeker niet van plan
de brigges overboord te zetten,
hoewel geen mens hem kon beletten
hem ergens in de wildernis
of — wat al niet veel minder is —
in 't felle zonlicht van de tropen
te zeggen: „Snor, ga nu maar lopen!"

Inmiddels zag men reeds van ver
de aarde als 'n held're ster,
maar Marsman zei: „'k Heb me verrekend,
we zijn te vroeg en dat betekent
dat w'op de Stille Oceaan
voorlopig naar beneden gaan,
daar ik in 't land waar jullie wonen
me niet bij daglicht durf vertonen!"

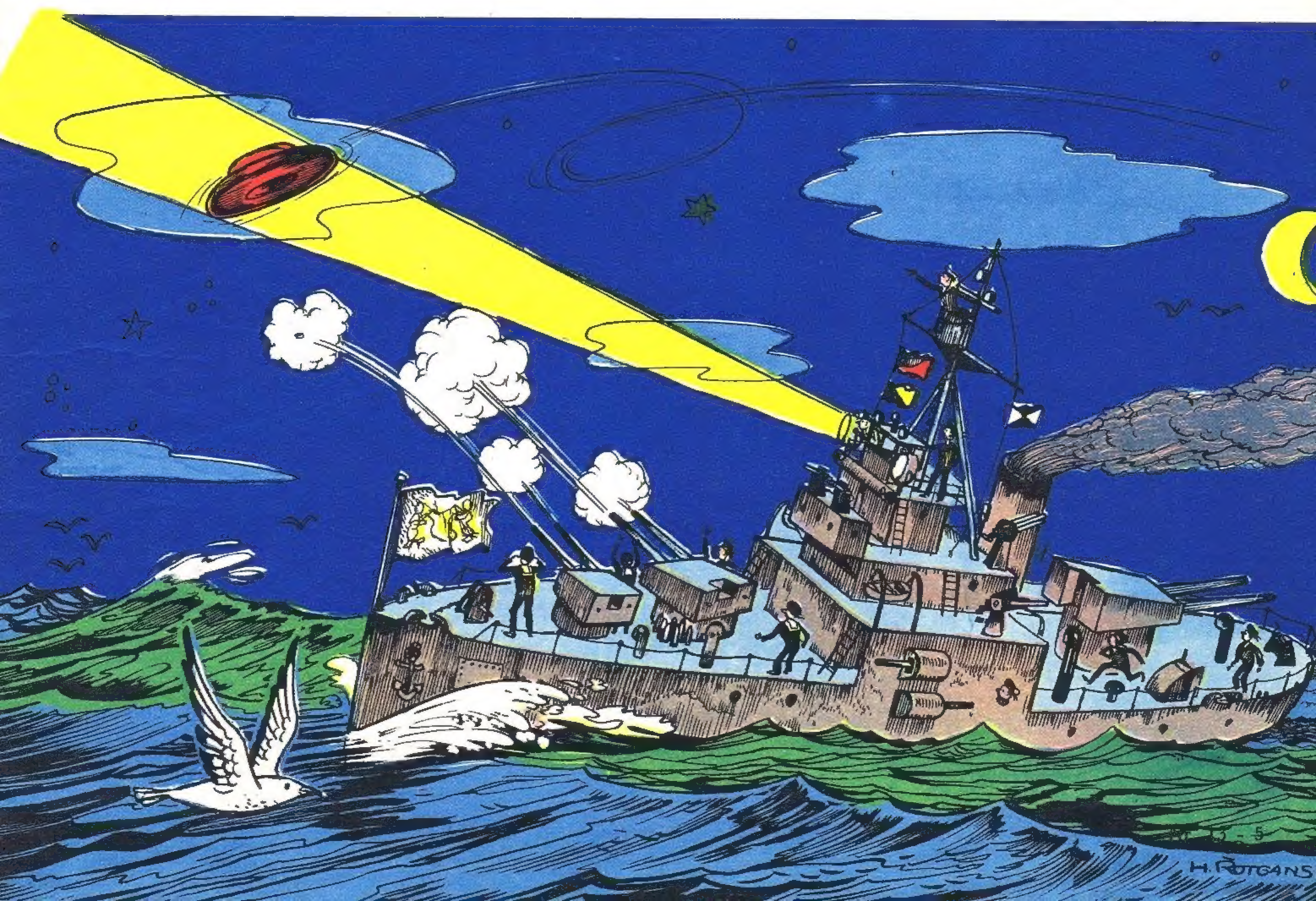
Ze waren dus niet ver abuis
met 't lied: ,,We gaan nog niet naar huis!"
Want toen men, zoals reeds bepaald was,
nog ver van huis op zee gedaald was
en alles veilig werd geacht,
kwam er een schip met ,,volle kracht"
— terwijl een zoeklicht werd ontstoken —
vlak bij de schotel opgedoken! . . .

Waarschijnlijk had men daar aan boord
het ruimtevaartuig opgespoord
per radarscherm en uitgevonden
waar ze de schotel vinden konden.
Dat werd bepaald een goede vangst,
maar wie het laatst lacht, lacht het langst,
want eer ze daar de kans toe kregen
was 't ruimteschip reeds opgestegen!

Een felle vuurstraal uit 't geschut
van 't oorlogsschip had weinig nut,
daar Marsman zonder veel bedenken
zijn voertuig links en rechts deed zwenken,
opdat hij, weer in rechte lijn,
vlug buiten het bereik zou zijn
van de beschaafde inboorlingen,
die zo een vreemdeling ontvingen!

De Snor, geschrokken van 't geknal,
zei :,,Nou, hoe zit het, zijn we 'r al?"
,,We zijn nog op de Stille Zuidzee,
maar neem voortaan gerust je spuit mee,
'k bedoel: je tweeloops jachtgeweer!"
zei Pillebrom. ,,Want deze keer
heb je ons vaak genoeg beledigd,
maar nooit eens als een held verdedigd!"

Dat vond de brigges ,,apekool",
maar toen men later, aan de pool,
hem vroeg: ,,Vang jij nou eens een ijsbeer!"
deed hij al niet zo eigenwijs meer,
doch zei: ,,Och, laat dat beest met rust,
je weet dat ik geen beren lust!"
Waarna hij rustig, op z'n hurken,
maar weer met open mond ging snurken. . .

Het geheimzinnige

5
ALI VERTELDE DAT ER TWEE OASES ZIJN HIER, VEERTIG KILOMETER VERDER. IN KA LEK HEEFT SAYED KHEM ZIJN HOOFDKWARTIER, IN DE ANDERE, LOTELLI, IS VERMOEDELIJK JE OOM. DE WOLF IS NAAR KA LEK EN WIJ RIJDEN NAAR LOTELLI. HET ZAL MOEILIJK ZIJN, GAIL, MAAR...
NEE, MAAR HIJ LIJKT ECHT GENOEG. WE MOETEN DE ECHTE NAAR BEN ACHMED BRENGEN OF NAAR JE OOM, VOORDAT SAYED KHEM LASTIG WORDT.
WE ZULLEN HET WEL HALEN, NICK.

ZE REDEN VOORT DOOR DE WOESTIJN TOT LAAT IN DE MIDDAG, ATEN VLUG WAT IN DE SCHADUW VAN EEN ROTS EN GINGEN VERDER. OPEENS VOELDE NICK EEN WINDVLAAG. HIJ KEEK OM EN ZAG ZAND OPSTUIVEN.
WAT IS ER, NICK?
IK VREES, DAT ER EEN ZANDSTORM OP KOMST IS, GAIL. HOU JE HOOFD GOED NAAR BENEDEN EN BLIJF VLAK BIJ ME.

EVEN LATER WAREN ZE MIDDEN IN DE ZANDSTORM. ZE REDEN DOOR, AL VERLOREN ZE IEDER GEVOEL VAN RICHTING. VLAGEN ZAND STRIEMDEN HEN IN HET GEZICHT. TOCH ZETTEN ZE DE TOCHT VOORT.
6

GAIL WAS BIJNA GEVOELLOOS TOEN NICK HAAR EINDELIJK UIT HET ZADEL TILDE. TOEN PAS MERKTE ZE DAT ZE IN EEN GROT STONDEN.
HIER ZIJN WE VEILIG, GAIL. DRINK WAT.
GAIL WAS VERSUFT EN NICK BEGREEP, DAT HET TE ZWAAR VOOR HAAR ZOU WORDEN. HIJ ZEI NA ENIG AARZELEN...
HIER BEN JE VEILIG TOT DE STORM GELUWD IS. RIJ DAN NAAR LOTELLI. IK GA VOORUIT. BEN ACHMED EN JE OOM MOETEN GEWAARSCHUWD WORDEN.
BEST, NICK, GA MAAR, IK KOM WEL.

WEER NAMEN ZE AFSCHEID, MAAR NIET VOOR LANG. GAIL DACHT AAN HET GEVAAR DAT HAAR OOM EN BEN ACHMED LIEPEN. HOE NICK DOOR DE ZANDSTORM KWAM, BEGREEP HIJ ZELF NIET. TOEN DE WIND EINDELIJK GING LIGGEN, ZAG NICK AL GAUW HET LICHT VAN KAMPVUREN EN WITTE TENTEN.
7
EINDELIJK, DAAR IS LOTELLI!

DE KAMEEL STRUIKELDE, VIEL EN WIERP NICK OP DE GROND.
HIJ STOND VLUG OP, ONDERZOCHT HET ARME DIER EN LIEP TOEN DOOR NAAR LOTELLI.
HET ARME BEEST KAN NIET MEER. MAAR IK MOET VERDER...

EN TOEN ZAG NICK IN HET MAANLICHT IETS DAT HEM HET BLOED IN DE ADEREN DEED STOLLEN VAN SCHRIK.
8
WAT IS DAT IN VREDESNAAM?

HIJ ZAG DE WOLF MET NAAST ZICH SAYED KHEM. EEN TROEP ROVERS RIEP LUID...
LEVE SAYED KHEM. LEVE DE WOLF, DIE DE TALISMAN GEBRACHT HEEFT.
MORGEN RIJDEN WE NAAR LOTELLI OM BEN ACHMED TE VERJAGEN.

NICK BEGREEP DAT IN DE ZANDSTORM DE KAMEEL BLINDELINGS NAAR EEN OASE GELOPEN WAS, MAAR NIET NAAR LOTELLI. HIJ WAS IN KA LEK, HET VIJANDELIJKE KAMP, BELAND.
NU MOET IK VLUG HANDELEN...
GAIL WAS, TOEN DE STORM BEDAARD WAS, NAAR HET NOORDEN GEREDEN, WAAR LOTELLI MOEST LIGGEN.

David Scott Daniell

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi buiten de stad gevoerd.

13

Eenmaal buiten de stad gekomen bevonden ze zich al spoedig in een doodstil en eenzaam landschap. Pollie en Olivier waren allebei zo moe, dat ze hun ogen nauwelijks meer open konden houden. En aangezien er onderweg niets bijzonders gebeurde, sukkelden ze langzamerhand in slaap, hoe ongemakkelijk hun wankele zitplaatsen ook waren.

Toen ze op een gegeven moment wakker schrokken, merkten ze dat de troep de harde weg achter zich had gelaten en zich nu met horten en stoten langs een slecht begaanbaar pad voortbewoog, dat vrij steil omhoogklom. Om de tijd te doden waren de bandieten begonnen te zingen. Er klonken de beide kinderen vreemde Siciliaanse melodieën in de oren, die ze in minder ongunstige omstandigheden waarschijnlijk prachtig hadden gevonden, maar waar ze nu zelfs met de grootste moeite hun aandacht niet bij konden houden.

Ten langen leste — het leek alsof ze al uren onderweg waren — begonnen de ezels achter elkaar een zeer steil bergpad op te klauteren. Aan alle kanten zagen ze zich nu door bergen omringd. En juist toen in het oosten de eerste schemering van de dageraad aanbrak, bereikten ze de plaats van bestemming. Het bleek een diepe grot in een van de bergwanden te zijn, die zo hoog lag dat hij alleen per ezel, te bereiken was.

Toen ze het bevel hadden gekregen af te stijgen, keken ze met slaperige blikken om zich heen. Ergens tegen de achterwand van de grot lekten de vlammen van een kampvuur. De bandieten begonnen onmiddellijk met het afladen van de ezels. Weldra kwam Zucconi op hen af.

„Zie je wel, vrienden," zei hij op sarcastische toon, „hier zitten jullie zo veilig als wat. Zolang ik nog over tien man beschik, kan ik deze grot tegen een heel regiment soldaten verdedigen. Daarginds, ver in de diepte, ligt het ravijn waar jullie troepen doorheen moeten. Was het niet overmorgen? Nou, dan komen ze aan die kant de kloof binnen, maar ik zou er niet graag mijn hoofd onder verwedden dat ze er aan de andere kant uitkomen, ha ha!

Let op mijn woorden! Maar jullie hebben zeker ondertussen wel een beetje honger gekregen, niet?" voegde hij er op ogenschijnlijk vaderlijke toon aan toe. „Best, ik zal zorgen dat jullie eten krijgen. Lucia!" riep hij luid.

Uit de donkere zijkant van de grot maakte zich de gestalte van een logge vrouw los.

„Kijk eens hier, Lucia," hernam Zucconi, „hier hebben we twee kleine Engelse gevangenen. Die mogen zolang wonen in de kleine grot links achteraan. Als ze proberen te ontsnappen, heeft hun laatste uurtje geslagen. Begrepen?"

„Uitstekend, maëstro!" antwoordde de vrouw.

„Is het eten klaar?" vroeg Zucconi.

„Jawel, maëstro, er is genoeg voor iedereen."

„Dan gaan we aan de maaltijd. Zorg dat ook die twee daar wat te eten krijgen." Zich weer tot de kinderen wendend ging Zucconi voort: „Ik moet jullie nu een poosje alleen laten, beste vrienden. Ik heb het vreselijk druk. Lucia zal wel voor jullie zorgen. Misschien vindt ze zelfs nog wel ergens een paar oude zakken, die jullie als dekens kunnen gebruiken. Je zult wel moe en slaperig zijn van de lange reis. Voor alle zekerheid zal ik een van mijn manschappen op wacht zetten, maar ik kan er toch op rekenen dat jullie geen gekke dingen uithalen, hè?"

„Jij, lelijke schurk!" riep Olivier opeens uit, door woede overmand. „Jij, lelijke vette schurk!"

„Kom, kom, vriendje, dat is niet beleefd van je, nadat ik eerst zo goed voor jullie heb gezorgd. Maar het zal wel komen van de vermoeienis en de honger. Pietro, neem ze maar mee. En houd ze goed in de gaten, Lucia!"

Ze werden de grot binnengebracht, totdat ze in een van de hoeken voor een soort alkoof kwamen te staan, waar ze met enige moeite in klauterden. Inderdaad kwam Lucia met een paar zakken aanslepen die ze op de bodem uitspreidde, zodat de kinderen tenslotte niet op de harde rotsen hoefden te liggen. Even later keerde de vrouw terug met een bord eten en twee lepels.

„Asjeblieft," zei ze, „hier hebben jullie wat te bikken. Als je het mij vraagt, is het jammer van dat lekkere vlees, maar afijn."

„Dank u wel, juffrouw," zei Pollie beleefd.

„Hoe komt het," voegde Olivier eraan toe, „dat u zo goed Engels spreekt?"

„Als je geen vragen stelt, krijg je ook geen leugens te horen," zei Lucia kortaf. „Denk erom wat de baas jullie gezegd heeft. Ik ga hier vlakbij op m'n gemak een pijpje roken. En wee jullie gebeente als je uit de grot te voorschijn durft te komen!"

Met schommelende gang liep de vrouw naar een lege kist, ging erop zitten, hield een twijgje in het kampvuur totdat het gloeide, en stak daarmee een zwartgeblakerde stenen pijp aan.

„Nou, op die ouwe heks hoeven we ook al niet te rekenen," zei Pollie teleurgesteld.

„Ik weet eigenlijk niet wat ik van haar moet denken," antwoordde Olivier. „Ze spreekt Engels als de eerste de beste Londense en toch zit ze hier midden in de bergen van Sicilië als een soort slavin van Zucconi. Maar laten we eerst eens proberen of dit spul te eten is."

Ze zetten het bord tussen hen in en begonnen te eten. De maaltijd bestond uit lamsvlees met spaghetti en of ze wilden of niet, ze moesten erkennen dat het verrukkelijk smaakte. Spoedig was het bord dan ook leeg, nadat ze er met hun ijzeren lepels de laatste resten hadden uitgeschraapt.

„Hè, hè, daar knap je van op," zei Olivier voldaan.

„Zeg dat wel," antwoordde Pollie. „Ik geloof dat ik nou maar eens een dutje ga doen."

Toen strekten zij hun vermoeide ledematen op het ongemakkelijke bed uit. En het duurde niet lang of ze waren zich van de aanwezigheid der bandieten, van hun eigen ellende en van het verschrikkelijke lot dat het regiment wachtte, niet meer bewust: Pollie en Olivier waren in een diepe slaap verzonken.

HOOFDSTUK 11

Toen ze wakker werden, bracht Lucia hun wat eten; koud vlees, droog brood

. . . begonnen de ezels achter elkaar een zeer steil bergpad op te klauteren.

Ze sloegen de bandieten aandachtig gade om hun gewoonten zo goed mogelijk te leren kennen.

en een paar houten nappen met tamelijk bittere rode wijn, waaraan ze zich gretig te goed deden. Maar weldra drong het weer tot hen door hoe moeilijk zij ervoor stonden en wat wellicht het regiment boven het hoofd hing. Geruime tijd wisselden ze van gedachten over de vraag of ze niet op de een of andere manier konden ontsnappen en of er geen middel was te vinden om een boodschap naar het regiment te sturen. Maar ze moesten helaas toegeven dat er voorlopig niet het geringste uitzicht op succes bestond.

De oude vrouw scharrelde voortdurend binnen hun gezichtskring rond en bovendien waren er overal mannen in de buurt. Olivier kon het zelfverwijt en de schaamte maar niet van zich afzetten. Gelukkig ging Pollie veel verstandiger te werk. Ze liet de moed niet zakken en probeerde telkens weer Olivier het verleden te laten vergeten en zijn aandacht te bepalen bij de naaste toekomst.

„Niet zo somber," zei ze opgewekt. „Ik heb me weleens laten vertellen dat er voor iedere puzzel een oplossing moet zijn te vinden."

„Nou, vertel jij me dan maar eens wat we moeten doen," antwoordde Olivier terneergeslagen. En voor de zoveelste maal probeerde hij een uitweg te vinden, maar zonder resultaat.

Ze sloegen de bandieten aandachtig gade om hun gewoonten zo goed mogelijk te leren kennen. Het viel hun op dat er bij de ingang van de grot een schildwacht stond en dat er om de twee uur een troepje van zes mannen verdween, blijkbaar om wachtposten af te lossen die op verschillende punten in de omgeving waren neergezet.

Al spoedig hadden ze een overzicht van de plaatsen, waar de bende zijn levensmiddelen, flessen wijn, geweren en munitie had opgeslagen. De musketten stonden niet ver van de ingang drie bij drie tegen elkaar achter een vooruitspringende rotswand. Zucconi had zijn hoofdkwartier gevestigd in een tweede, grotere alkoof, waar hij uit een groot aantal huiden een soort zetel had laten maken. Pollie en Olivier namen al deze bijzonderheden nauwkeurig in zich op, want als ze ooit een kans kregen, konden ze er misschien gebruik van maken.

Langzaam maar zeker kwam Olivier zijn sombere stemming te boven en hoe meer hij zich op de toekomst richtte, des te beter werd het hem te moede. Gelukkig maar, want tegen de avond bleek dat ze met hun beiden nog lang niet aan het eind van hun beproevingen waren.

Op een gegeven ogenblik hoorden ze een van de bandieten een bevel aan Lucia overbrengen en deze kwam hun vertellen dat Zucconi hen wenste te spreken. Ze keken elkaar aan om elkaar moed in te spreken en daarna volgden ze de bandiet naar de zetel van de roverhoofdman.

Zucconi lag in een luie houding uitgestrekt op zijn dierevellen en er stond een jongeman naast hem met een groezelig stuk papier en een stompje potlood in de hand.

Zucconi maakte een buitengewoon hartelijke indruk. Hij begroette het tweetal alsof hij in plaats van een verraderlijke bandietenleider een vriendelijke oom was. Terwijl zij naast elkaar stonden en de man strak aankeken, wachtten Olivier en Pollie op de dingen die komen zouden.

„Zo, vriendjes," zei Zucconi, „ik heb gehoord dat jullie goed hebben geslapen en lekker hebben gegeten. Prachtig. Ik heb van mijn leven nog geen twee knapen gezien die er zo gezond uit zagen als jullie; alleen die bleke Engelse kleur moet er nog een beetje af."

Hij wierp hun een goedaardige blik toe. Pollie was maar blij dat hij haar nog steeds voor een jongen aanzag. Haar vermomming was blijkbaar goed geslaagd en doordat haar haar vreselijk in de war zat, wekte ook dit geen argwaan.

„Ja, we hebben heel goed geslapen, meneer," zei ze, in de overtuiging dat beleefdheid nooit kwaad kan.

Zucconi knikte nadenkend.

„Welnu dan," zei hij, „ik zal open kaart met jullie spelen. Jullie zien hoe goed je hier wordt behandeld. Ik zal jullie geen kwaad doen. Zolang mijn vak het

toelaat, ben ik een edelmoedig mens. Ik zou graag willen dat jullie me een beetje hielpen. Ik veronderstel dat jullie daar als gehoorzame jongens geen bezwaar tegen zult hebben?"

„Het hangt er maar van af wat u van plan bent," antwoordde Olivier.

„O, ik heb alleen maar een paar inlichtingen nodig. Mijn jonge vriend Giancarlo hier is een razend knappe vent. Hij kan lezen en schrijven. Hij noteert wat jullie me vertellen."

„Kijk uit, Pollie," fluisterde Olivier tussen zijn tanden. Pollie knikte, haar ogen nog steeds gevestigd op de bandietenleider.

„Kijk eens hier. Dat regiment van jullie gaat overmorgen op mars. Een van mijn spionnen in het legerkamp heeft me dit bevestigd. De kolonel heeft de nodige bevelen al gegeven. Dat is voor jullie natuurlijk niet zo mooi, maar er is nu eenmaal niets aan te doen. Luister. Mijn plan moet perfect zijn. Het moet — hoe zeggen jullie dat ook al weer, o ja — het moet sluiten als een bus. Er mag niets op aan te merken zijn. En dat is de reden waarom ik jullie hulp nodig heb. Er zijn een paar dingen die ik nog moet weten."

„Van ons krijgt u niets te horen!" zei Olivier vlug en met vaste stem, vooral om zichzelf moed in te spreken en om de angst te onderdrukken die zich van hem meester maakte.

„Kom, kom, niet zo overhaast, vriendje! Ik geloof dat we het zaakje genoeglijk kunnen regelen. In de eerste plaats moet ik weten hoe het regiment wordt ingedeeld. Wordt het voorafgegaan door een voorhoede? En als dat zo is, hoeveel manschappen telt die voorhoede dan? Tien? Twintig? Vijftig misschien?"

Olivier en Pollie bleven onbeweeglijk staan met opeengeperste lippen. Onbewust hadden ze elkaar bij de hand gegrepen en beiden voelden ze hun hart hoe langer hoe sneller slaan.

„Kom, jongens, voor de dag ermee! Wordt er een voorhoede uitgestuurd? En hoe groot?"

Nog bleven de beide kinderen stokstijf staan. Uit hun ooghoeken zagen ze aan weerskanten een van de bandieten naderbij komen, die de ogen op zijn baas gevestigd hield. Geleidelijk veranderde de uitdrukking op het gezicht van Zucconi. Hij kneep zijn ogen half dicht, de vriendelijkheid maakte plaats voor woede en hij begon ongeduldig met een van zijn handen op zijn knie te trommelen.

„Geef antwoord!" schreeuwde hij opeens.

Met een doordringende blik keek hij eerst Olivier en daarna Pollie aan. De kinderen hoorden de kerels naast hen zwaar ademhalen. Voor de rest was het doodstil in de grot. Tenslotte boog Zucconi zich naar voren.

„Bedenk wat je doet!" waarschuwde hij. „Wie hier zijn mond probeert te houden, kan ik gemakkelijk genoeg aan het spreken krijgen!"

Maar Pollie en Olivier bleven zwijgen als het graf. Terwijl de adem hun in de keel stokte, voelden ze ieder de enorme hand van een bandiet op hun schouder neerkomen. Zucconi beloerde hen van zeer nabij met zijn half dichtgeknepen ogen en wachtte — tevergeefs.

„Carlo! Benedetto! Jullie weten wat je te doen staat!" raasde hij tenslotte; en op zijn wenk sleurden zijn helpers de kinderen zonder verdere omslag mee.

Op hetzelfde ogenblik echter verscheen Lucia op het toneel. Het leek wel, of ze uit het niets te voorschijn was gekomen. Ze greep de voorste van de beide bandieten krachtig bij de arm en diende hem vervolgens met de vlakke hand een klap in het gezicht toe, waar de grote kerel van stond te wankelen.

„Halt!" riep ze uit. „Geen sprake van! Lelijke lafaards die jullie zijn! Zolang ik hier in dienst ben, worden er geen kinderen lastig gevallen! Begrepen?"

Schuchter lieten de beide bandieten hun slachtoffers los, waarna Lucia zich tot de bendeleider richtte.

„En jij ook, luie domkop!" barstte ze uit. „Je weet dat ik voor je kook en je kleren verstel en je wonden verzorg. Maar omdat ik je trouw ben, hoef je nog niet te denken dat je een paar onschuldige kinderen kunt bedreigen! Ik heb zelf kinderen gehad, denk eraan. En als je je woede op iemand wilt koelen, hier, doe dan met mij maar wat je wilt!"

Haar ogen schoten vuur, haar gebruinde armen kwamen trillend onder haar vodden vandaan en ze stak zonder de minste vrees haar vuist op tegen Zucconi. Hoe lelijk de vrouw er ook mocht uit zien, het was niet te ontkennen dat ze heel moedig was en dat de hoofdman van de bende de schrik danig te pakken had.

Pollie had zich dicht tegen Olivier aangedrukt en haar arm om zijn schouders gelegd. Zucconi keek Lucia aan en daarna zijn helpers, die weifelend terzijde stonden. Hij was overbluft; de woede van de vrouw had hem van zijn stuk gebracht. Hij haalde zijn schouders op en zei iets in het Italiaans tegen de beide mannen, die prompt begonnen te lachen als een boer die kiespijn heeft en vervolgens wegslenterden.

Wordt vervolgd

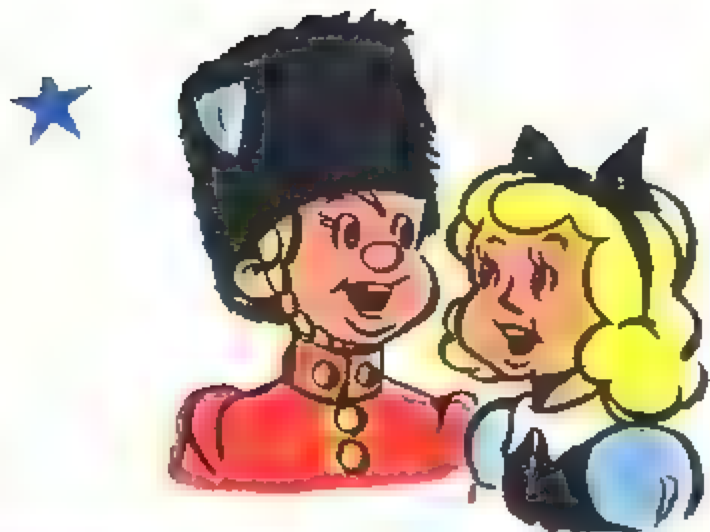
Sjors geeft voetballes

Tiende les: Doelverdedigen

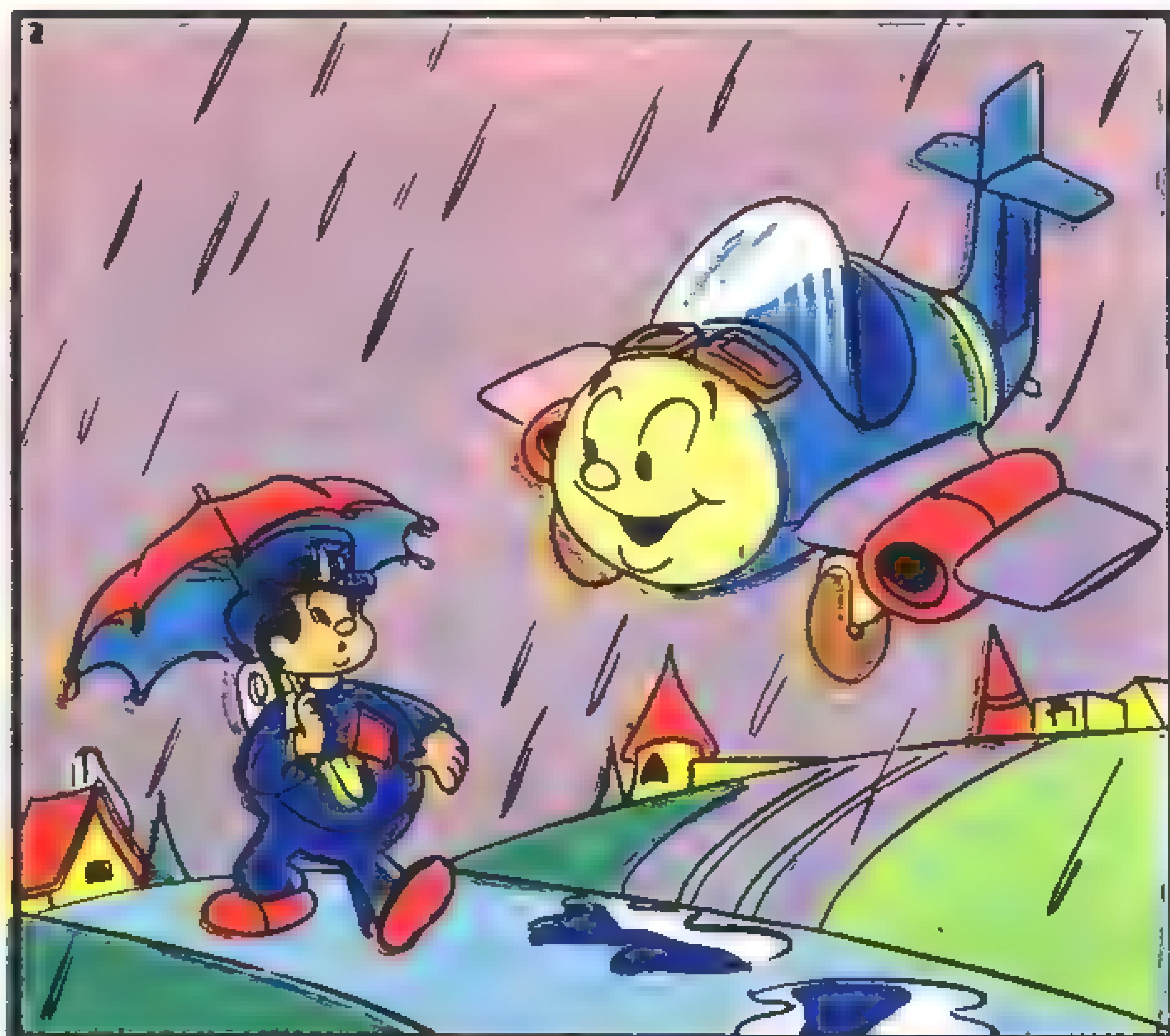

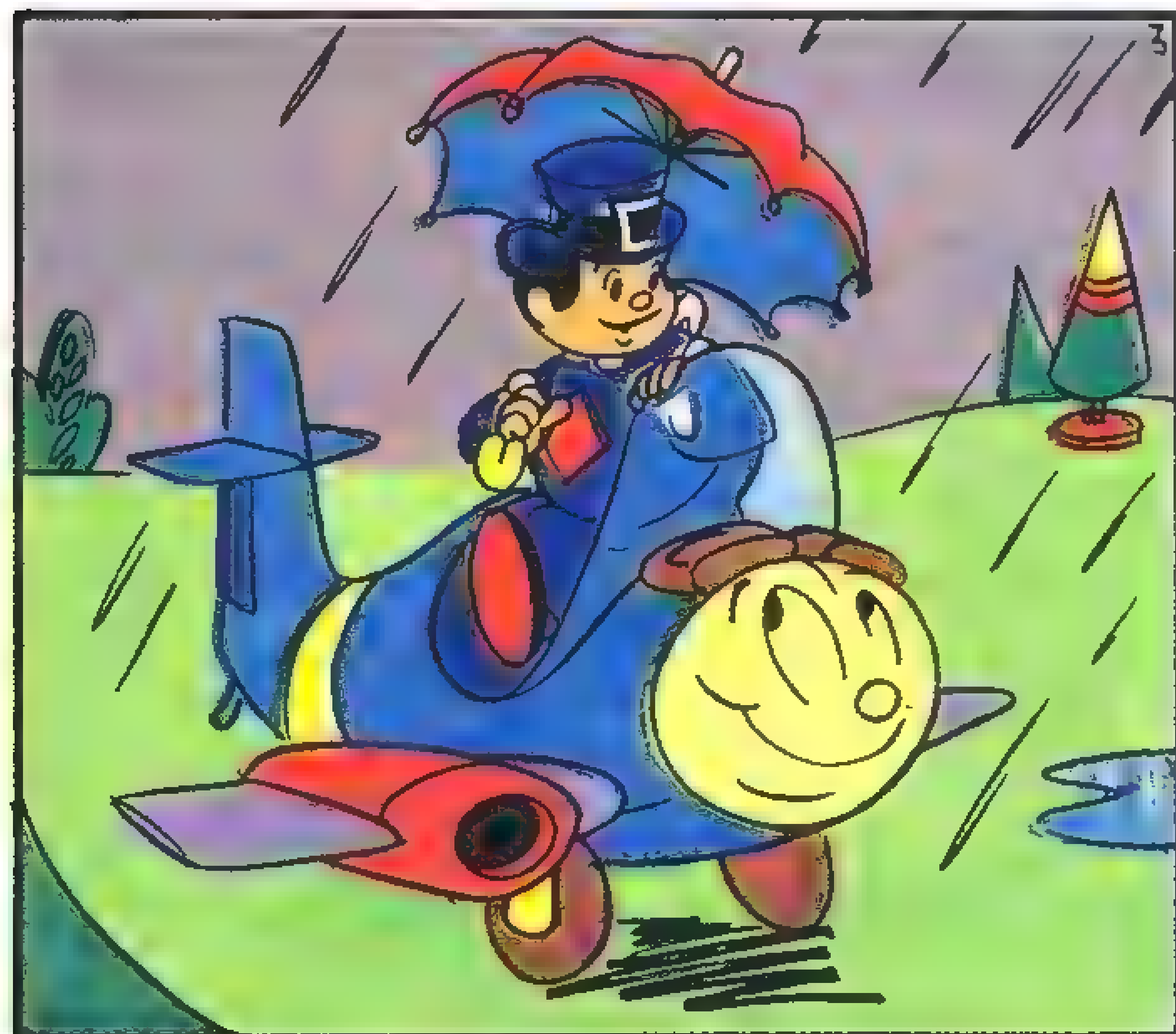
SPELEND

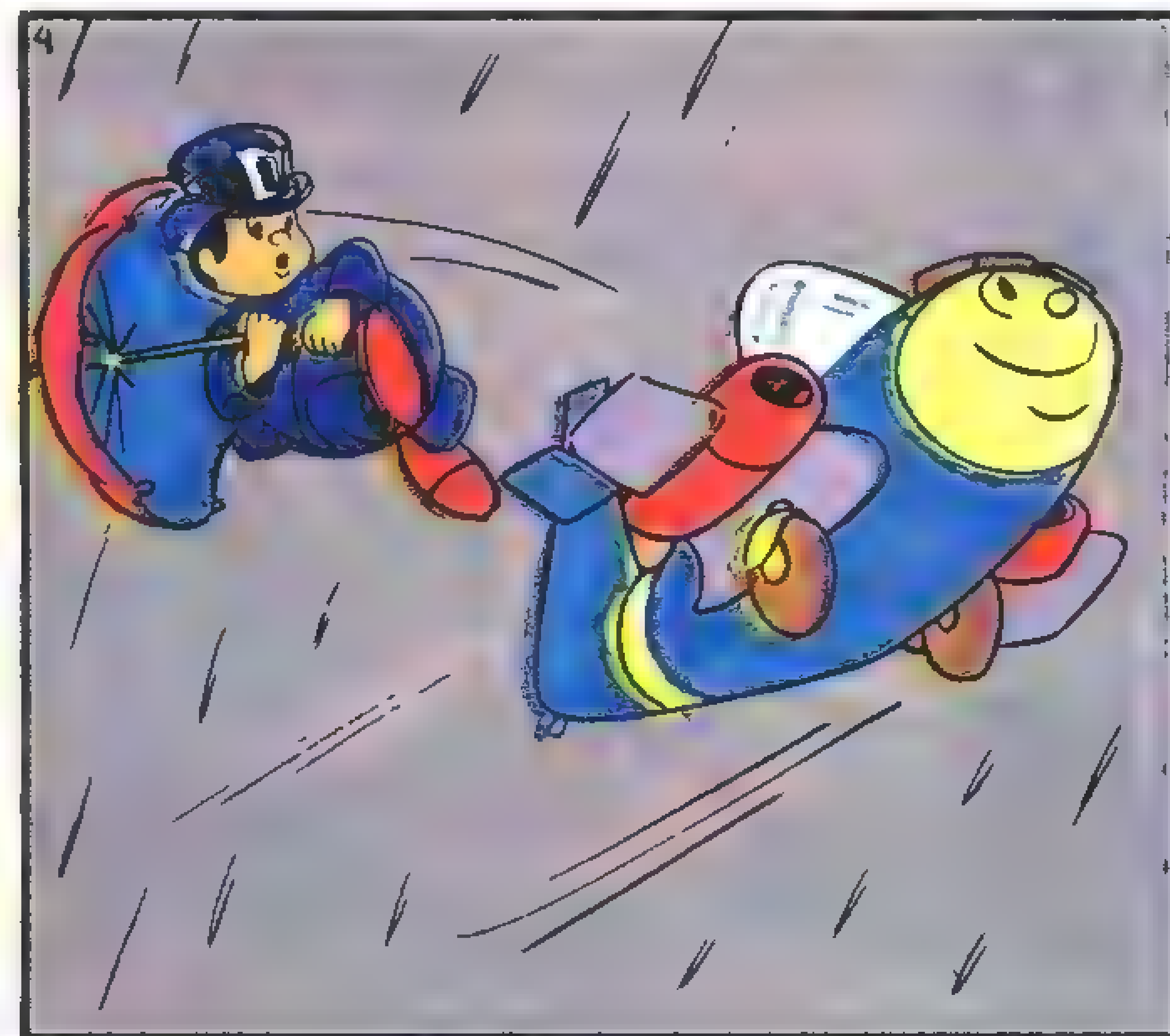
Het regende dat het goot. Spekkie Spaarvarken glom van de regen, Gompie Stuitbal wrong zichzelf uit en Wikwak de wekker keek mistroostig naar buiten. Hij kan niet tegen nat worden, want dan roest hij. „Waar zou het nu eens niet regenen?" zei hij.

Wikwak besloot naar een droog plekje te gaan zoeken. Hij zette de paraplu op en ging op stap. Even later kwam hij Fladder Vliegmachien tegen. „Ik weet een plekje waar het niet regent," lachte Fladder, toen hij het geklaag en gemopper van Wikwak hoorde.

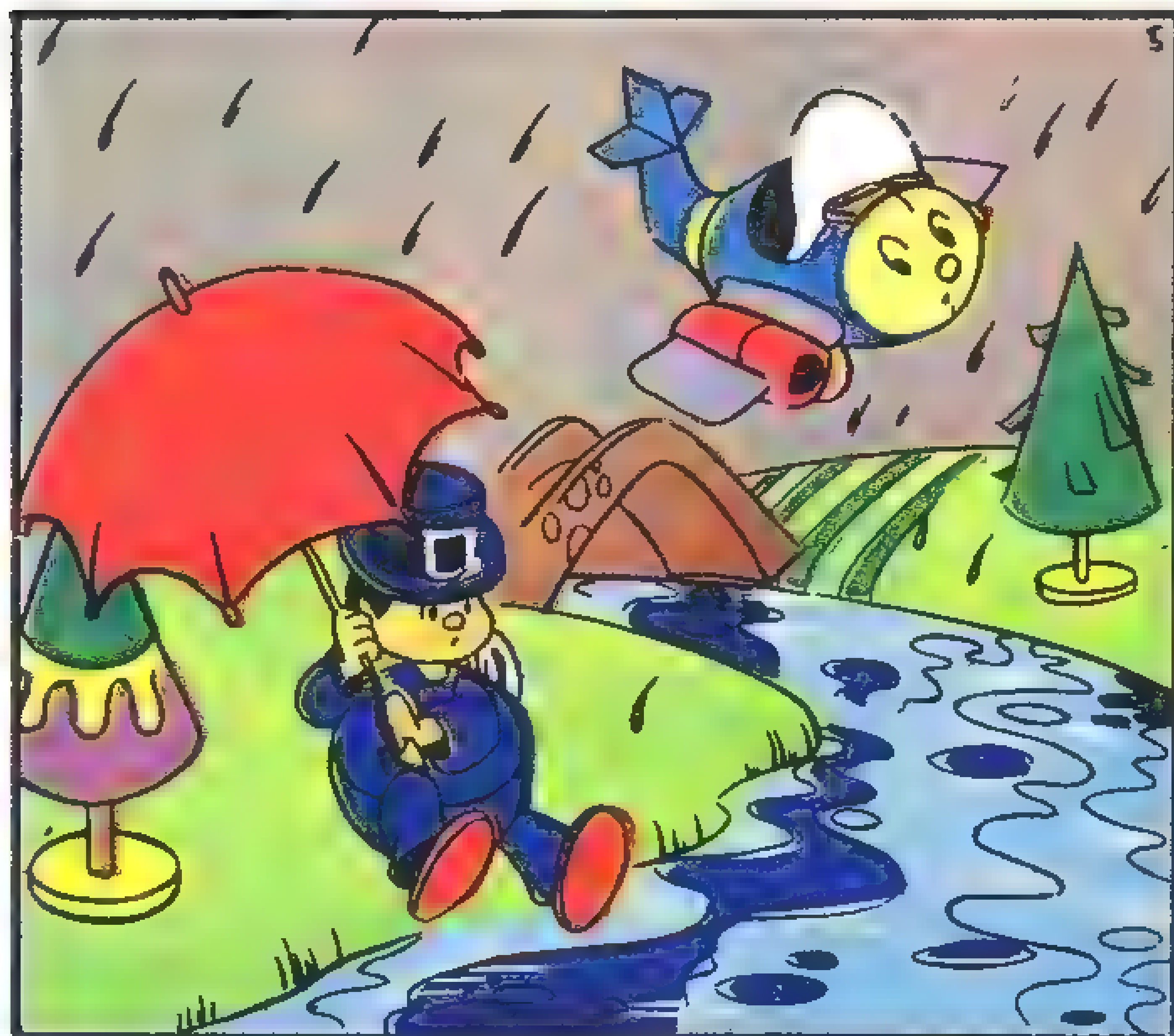
„Waar is dat dan?" vroeg Wikwak ongelovig. „In de lucht, heel hoog," zei Fladder. Maar wat had Wikwak daar nu aan! „Ik kan niet vliegen," zei hij. „Ik wel," lachte Fladder, „klim maar op m'n rug en ik til je boven de wolken. Je durft toch wel mee?"

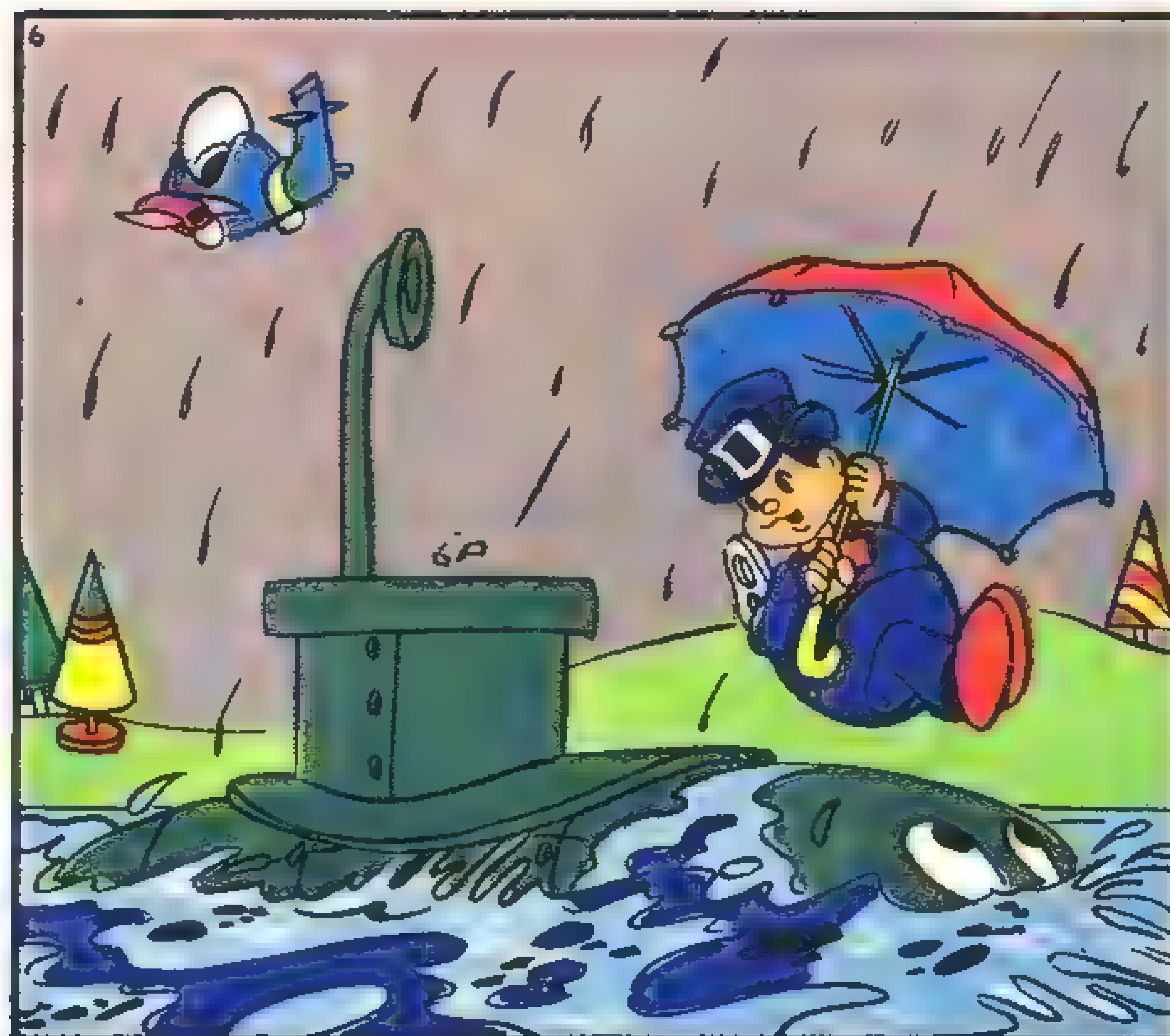
Wikwak durfde wel en Fladder nam hem mee naar boven. Maar Wikwak hield de paraplu nog steeds boven zijn hoofd en toen er een windvlaag kwam. . . zffffft, daar vloog Wikwak weg. „Wacht eens, help!" gilde hij. Maar Fladder kon zo gauw niet stoppen.

SPEELGOED

Voordat Fladder had kunnen duiken, was Wikwak al een heel eind gevallen. Gelukkig remde de paraplu zijn vaart een beetje, zodat hij niet al te hard viel. Toen hij de rivier onder zich zag, schrok hij. „Nu word ik toch nog kleddernat," huilde hij.

Arme Wikwak, dacht Fladder. Maar net op tijd kwam iets uit het water naar boven, het was Onno de onderzeeër. „Hallo," zei hij met z'n grappige bubbelende gorgelstem. Wikwak was boven op hem terechtgekomen in plaats van in de natte, koude rivier.

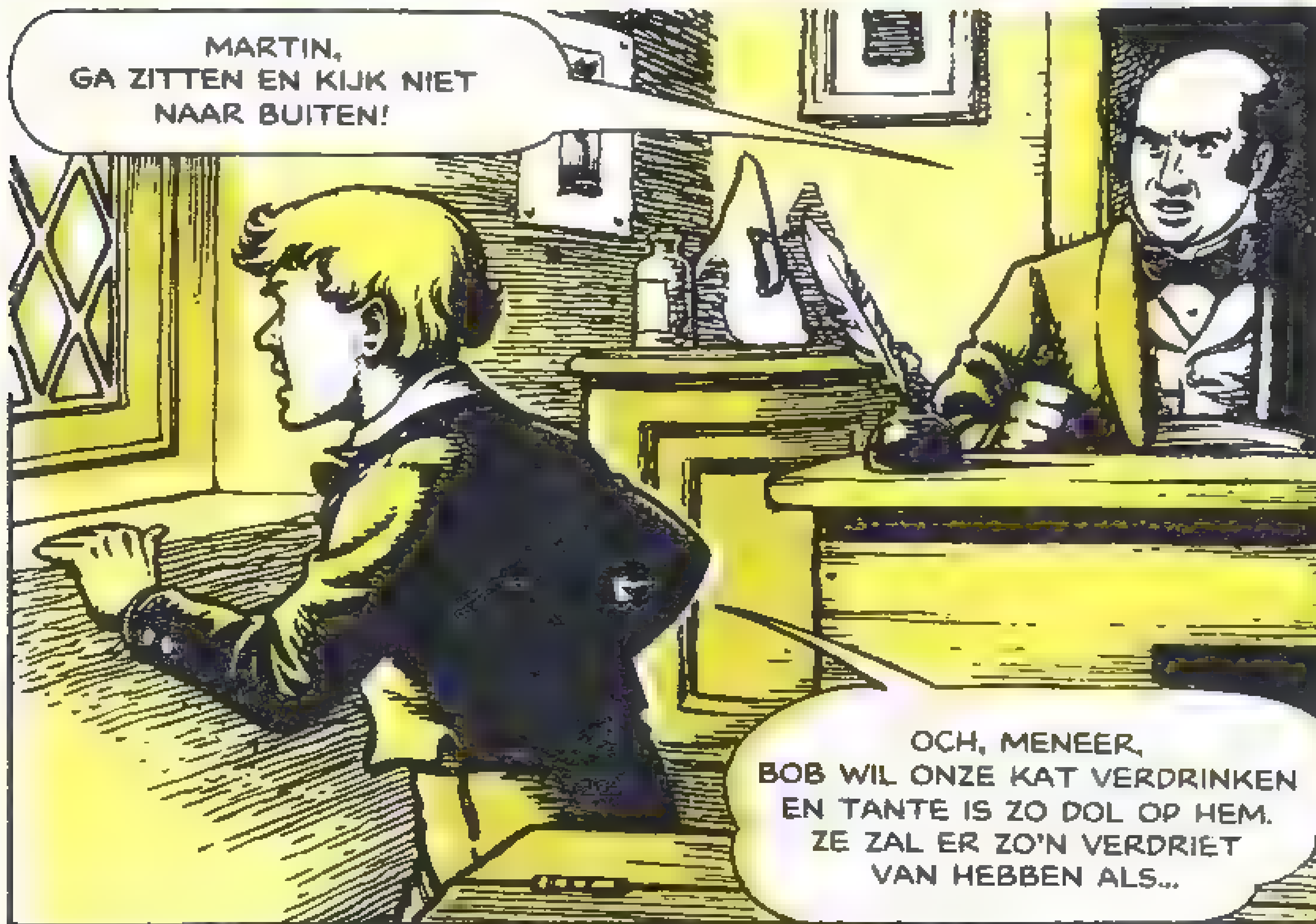

Even keek Wikwak opgelucht, maar toen werd hij weer bedroefd, want het regende nog steeds. „Ellendig!" zuchtte hij. Maar toen hoorde hij iets achter zich. Hij draaide zijn hoofd om en zag Tommie en Dollie Dimpel uit de toren kijken. Ze wenkten hem.

„Kom gauw binnen," zei Tommie en dat deed Wikwak onmiddellijk. Het was er lekker droog en hij genoot van warme thee. „Eindelijk een lekker plaatsje ontdekt," zei hij, „waar geen regen valt en ik niet kan roesten." Tommie en Dollie vonden het wát gezellig!

MARTIN RATTLER TREKT HET OERWOUD IN

MAAR TOEN KWAM MARTIN TUSSENBEIDE.
DAT LAAT JE' IK ZAL JE LEREN OM...

BOB WERD WOEDEND EN STOND OP.
WIL JIJ SOMS VECHTEN, MANNETJE? KOM MAAR OP. EN ALS JIJ NIET DURFT, VERDRINK IK JE KAT METEEN!

EEN SECONDE LATER STOND MARTIN MET OPGESTROOPTE MOUWEN TEGENOVER DE ZWAARSTE EN GROOTSTE VECHTJAS VAN HET DORP.
KOM EENS OP ALS JE DURFT!

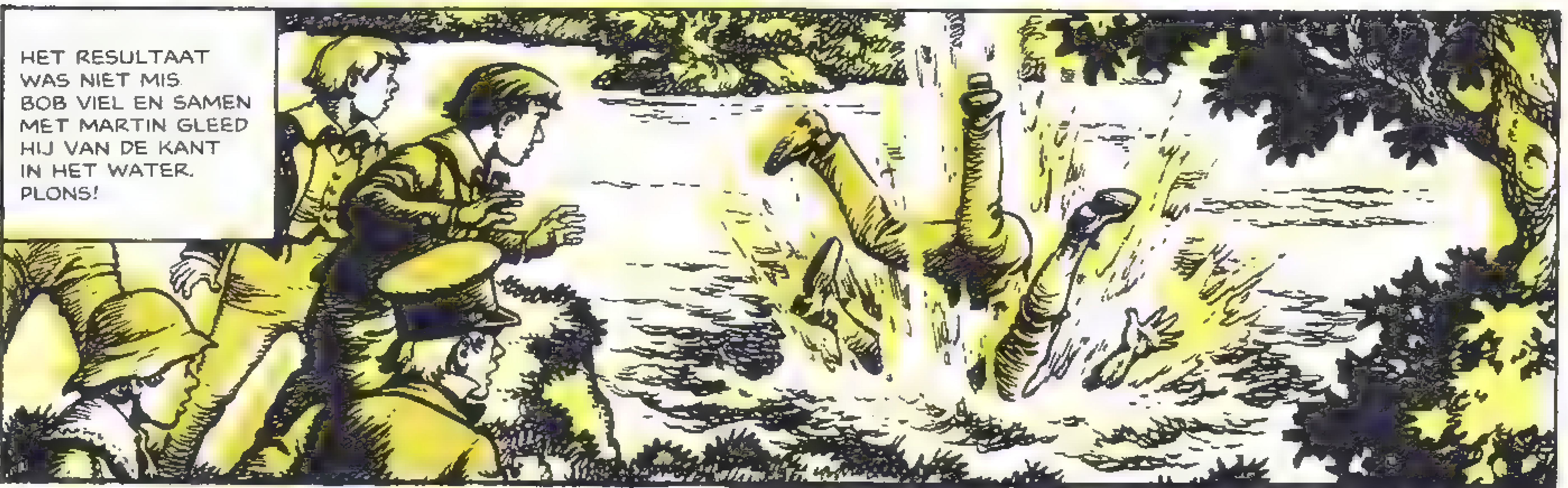

MARTIN SPRONG OP BOB AF EN VERRASTE HEM MET EEN KAAKSLAG, DIE HEM, TOTAAL OVERROMPELD, IN HET GRAS DEED TUIMELEN.
GOED ZO, MARTIN! VOORUIT MAAR'

MAAR MARTIN HAD GEEN SCHIJN VAN KANS; WANT BOB KRABBELDE OVEREIND EN GAF MARTIN EEN STOMP OP ZIJN NEUS. TOEN EEN TEGEN ZIJN BORST.
HET WERD EEN VERWOEDE VECHTPARTIJ TUSSEN TWEE ONGELIJKE PARTIJEN. BOB CROAKER WAS EEN ZWAARGEBOUWDE VECHTJAS, MARTIN EEN TENGER VENTJE. GELUKKIG WAS HET MODDERIG AAN DE WATERKANT, WAT VOOR DE LENIGE MARTIN GEEN BEZWAAR WAS, MAAR VOOR DE LOGGE BOB WEL. HIJ GLEED TELKENS UIT.

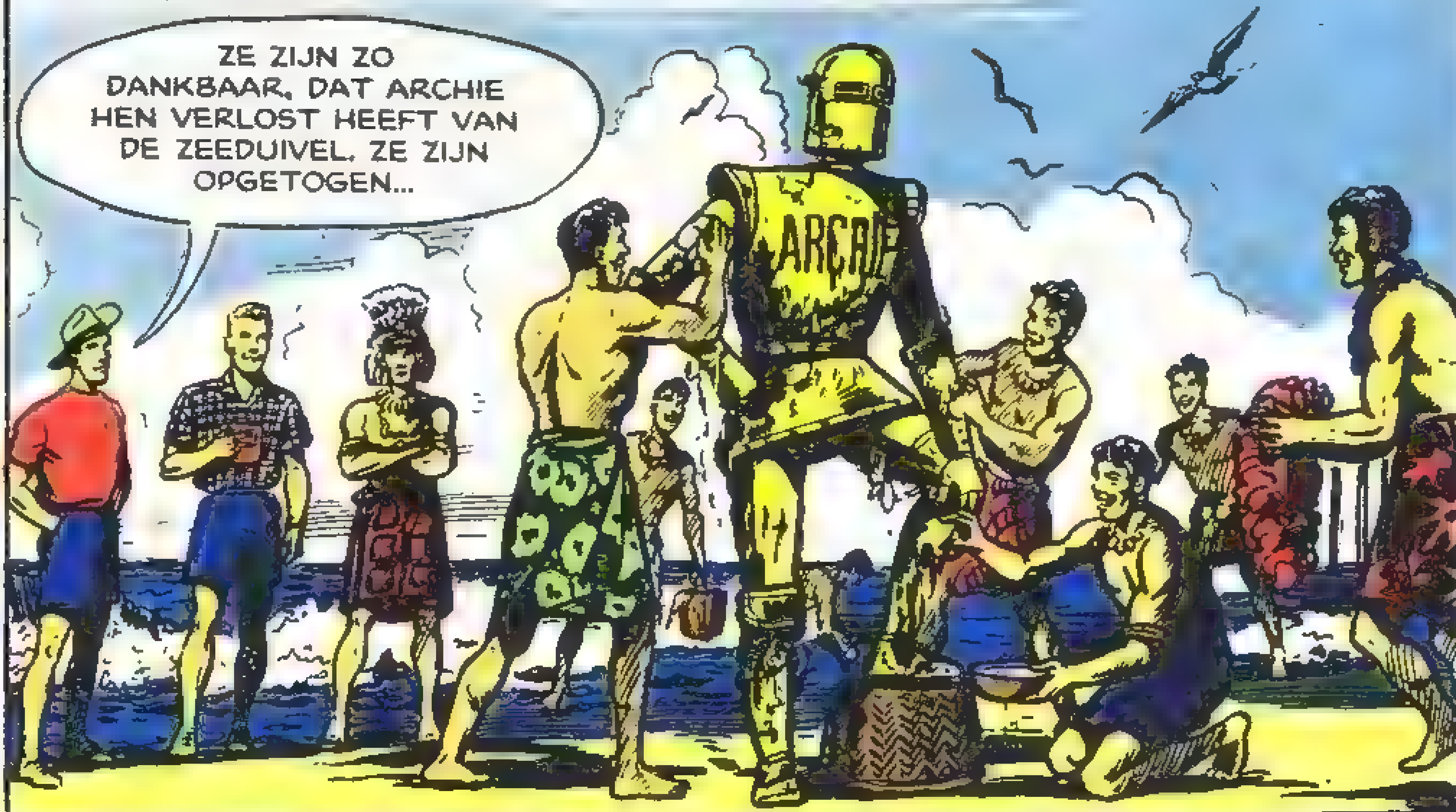

MAAR CROAKERS GEWICHT GAF DE DOORSLAG. EEN SLAG IN MARTINS GEZICHT..
...DEED HEM DUIZELEN. HIJ VIEL BIJNA.

OP DAT OGENBLIK KLONK EEN KLAAGLIJK GELUID.
MIAUW!

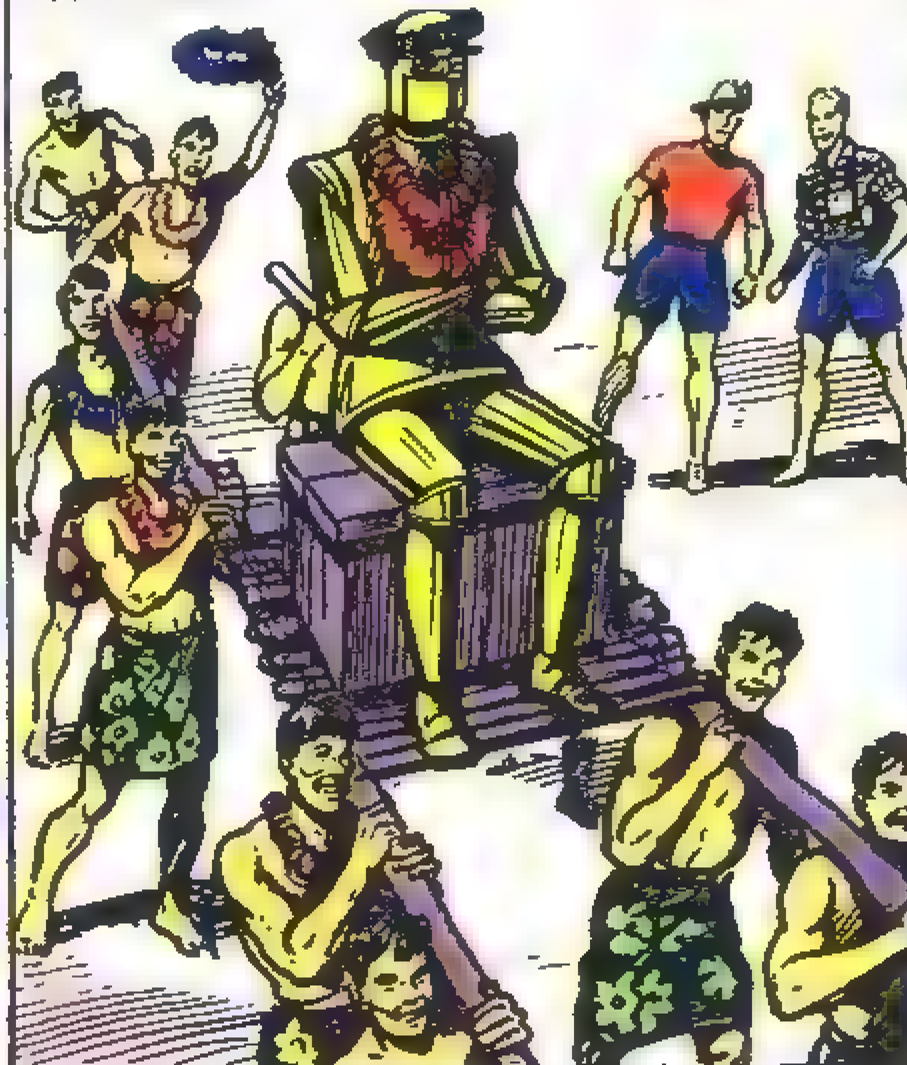

HET WAS VOOR MARTIN DE AANMOEDIGING DIE HIJ NODIG HAD. HIJ SPRONG WEER OP...
HELP! AU!!!
...EN LIET ZIJN VOLLE GEWICHT OP ZIJN TEGENSTANDER NEERKOMEN.

HET RESULTAAT WAS NIET MIS. BOB VIEL EN SAMEN MET MARTIN GLEED HIJ VAN DE KANT IN HET WATER. PLONS!

De man van staal

ARCHIES ANTWOORD, HOE TELEURSTELLEND OOK, BEVREDIGDE HET OPPERHOOFD BLIJKBAAR.
DAN ZULLEN WE JULLIE HELPEN HET SCHIP KLAAR TE MAKEN, ZOVEEL WE KUNNEN.

GELUKKIG! ALS IEDEREEN EEN HANDJE MEEHELPT, ZIJN WE GAUW ONDERWEG.

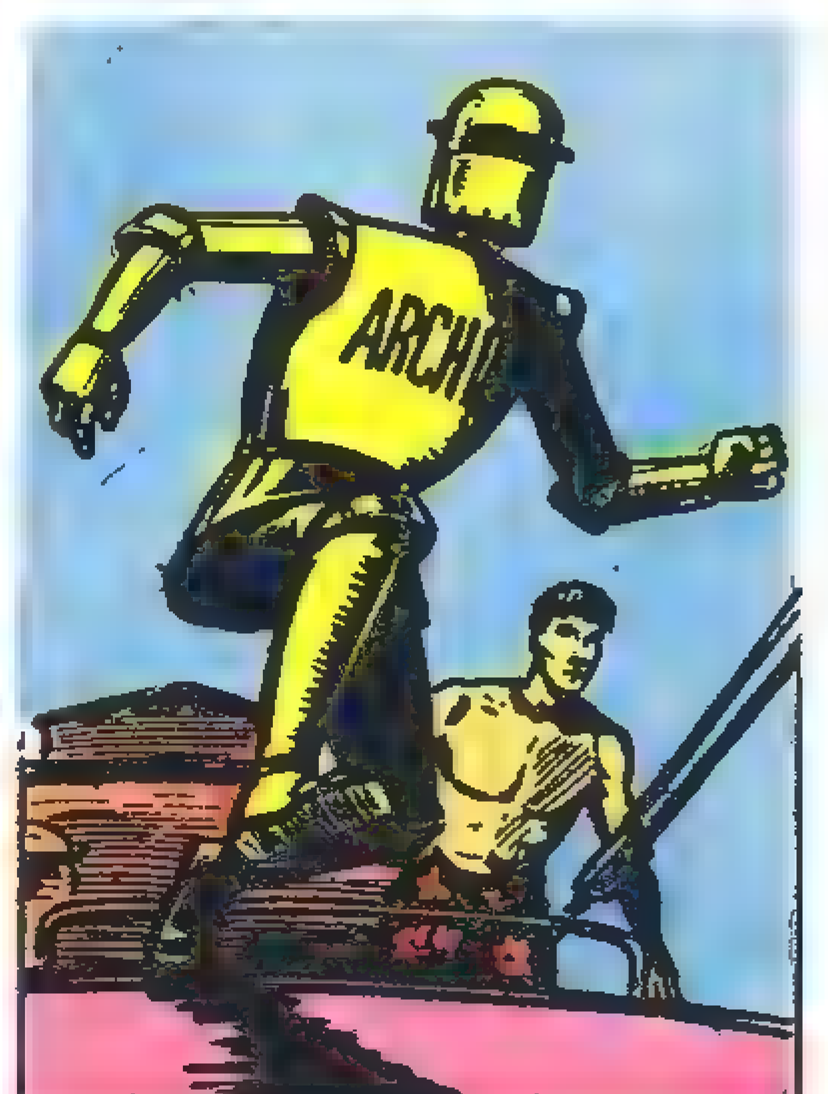

VOORAFGEGAAN DOOR ARCHIE LIEP EEN GROTE DROM DORPELINGEN NAAR DE PLEK WAAR HET JACHT GEMEERD LAG.

MET KOORTSACHTIGE HAAST WERD AAN HET HERSTEL GEWERKT.
DE MAN VAN STAAL SCHILDERT VLUGGER DAN WIJ ALLEN SAMEN.
NOG TWEE TONNEN TEER, ARCHIE! HET GAAT UITSTEKEND...

TERWIJL DE TEER DROOGDE, WERDEN VOORRADEN INGELADEN.
ALS HET ZO DOORGAAT, HALEN WE DAGUSTA GEMAKKELIJK IN. ALLES KOMT TOCH NOG GOED, GELOOF IK...
TE MEER, OMDAT DAGUSTA NIET WEET WAAR HET VLIEGTUIG IS NEERGEKOMEN; AAN ZIJN VOORSPRONG HEEFT HIJ NIET VEEL.

OPEENS GAF EEN DER DORPELINGEN EEN KREET.
KIJK, EEN KANO! ER LIGT IEMAND VAN DE ZONNE-EILANDEN IN. HIJ LIJKT WEL GEWOND.

EVEN LATER STAAKTE ARCHIE Z'N WERK OP HET JACHT.
HET VLIEGTUIG DAT WIJ ZOEKEN, WAS OP WEG NAAR DE ZONNE-EILANDEN! MISSCHIEN WEET DIE MAN WAAR HET IS NEERGESTORT. VLUG, ARCHIE, HELP HEM.

TED LIET ARCHIE OVERBOORD SPRINGEN

Katy knapt het wel op

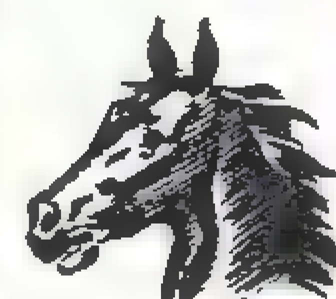

ZE DACHTEN NIET MEER AAN DE PRIJS DIE ZE MET DUKE HOOPTEN TE WINNEN OM HUN SCHULDEN TE KUNNEN BETALEN. HET WAS HUN ENIGE KANS OM DE OLMENHOVE NIET TE MOETEN VERKOPEN. MAAR NU WAS HUN ENIGE ZORG HOE ZE HUN TROUWE VIERVOETER BETER KONDEN MAKEN EN KONDEN HELPEN.

Het raadsel van de verdwenen vliegtuigen

2

Bijna vierhonderd kilometer legden ze zo af. Het landschap beneden hen was nu met bossen bedekt; volgens meneer Chink was het een van de meest verlaten gedeelten van Mexico.

Midden boven dit uitgestrekte tapijt van wouden zond het geheimzinnige vliegtuig opnieuw een boodschap.

„We moeten landen," zei de marconist plotseling. „Ze zeggen dat jij de ontvanger moet overnemen."

„Landen?" zei de eerste verbluft. „In dat boerenkoolveld?"

„Ik begrijp het ook niet," antwoordde de marconist. „Luister zelf maar."

Hij gaf de koptelefoon aan de gezagvoerder en intussen tuurde de tweede met een kijker uit het venster.

„Ik geloof dat het tijd wordt dat wij naar achteren gaan, mensen," zei meneer Chink. „Jullie kennen de afspraak, hè?"

Hij ging met Woody en Mel naar het ruim en opende de mand, waarin volgens het opschrift onderdelen van pomp A 114 zaten.

„Ga je gang, Woody," zei hij.

Woody Sheridan klom in de mand en vouwde zuchtend zijn armen en benen op.

„Ach ja," zei hij, „ik had toch maar beter naar mijn vader kunnen luisteren indertijd."

„Daar ben je een beetje laat mee," zei meneer Chink. Hij deed het deksel op de mand en wenkte Mel.

„Nu jij, jong. En wees vooral stil, wat er ook gebeurt."

„Ik zal m'n best doen, meneer Chink," beloofde Mel Pollock.

Het laatste dat hij van meneer Chink zag, waren diens handen die het deksel over hem heen stulpten. Daarna was er alleen nog maar een flauw schijnsel, dat door de kieren van het vlechtwerk drong.

Even later verdween dat ook. Er klonk geschuifel van voeten in de ruimte en andere geluiden, die Mel niet thuis kon brengen. Blijkbaar zocht ook meneer Chink een schuilplaats.

Even schrok Mel toen hij, zonder zich te bewegen, op zijn zij kwam te liggen en met mand en al over de grond schoof; maar toen begreep hij dat het vliegtuig een bocht maakte.

Opnieuw begon de mand te schuiven, ditmaal naar voren, totdat hij in het donker ergens tegenaan stootte. Mel kreeg hetzelfde gevoel in zijn maag als die middag in Dallas, toen ze opstegen. Onder hem veerde het toestel met zachte schokken op en neer; het geluid van de motoren werd zwakker en stierf tenslotte geheel weg.

Flauw hoorde Mel het ronken van andere motoren en, veel dichterbij, een stem, die iets riep dat hij niet kon verstaan.

Plotseling hield hij zijn adem in: de tussendeur was opengegaan en de stralenbundel van een krachtige lantaarn speelde door het vrachtruim.

„Doe het licht aan, Henrique," zei een stem.

Mel hoorde voetstappen en daarna dezelfde stem:

„Daar heb je ze. Die twee zakken daar. Breng ze maar meteen naar binnen."

„Zouden we de rest ook niet even be-

kijken?" vroeg de man die Henrique werd genoemd.

„Jammer van de moeite," antwoordde de ander. „Daar zit alleen maar rommel in, machineonderdelen en zo. Als er meer was geweest, had Sloane het ons wel gezegd. Schiet op een beetje, we moeten zorgen dat die kist uit het gezicht komt."

De voetstappen verwijderden zich en niet lang daarna klonk opnieuw het geluid van de motoren.

Mel voelde dat de machine in beweging kwam, maar het vervelende gevoel in zijn maag bleef weg en juist toen hij zich begon af te vragen of ze nu wel of niet de lucht in zouden gaan, werd het weer stil buiten.

Hij begon het benauwd te krijgen in de mand en dacht medelijdend aan de dikke Woody, die zich waarschijnlijk nog veel ongelukkiger zou voelen in zijn nauwe gevangenis.

Honger had hij ook, bemerkte Mel ineens. Hij probeerde bij zijn achterzak te komen, waar nog een reep moest zitten, maar toen hij halverwege was, kon hij niet verder; hoe hij zich ook draaide, de reep bleef onbereikbaar.

Hongerig en stijf van de ongemakkelijke houding lag hij daar in de donkere ruimte; het enige geluid, dat tot hem doordrong, was het vinnige tikken van zijn polshorloge.

Later zou Mel nog vaak aan die mand terugdenken. De uren die hij erin doorbracht, schenen eindeloos te zijn; het hongerige gevoel in zijn maag werd voortdurend erger en de harde ribbels van de mand sneden aan alle kanten in zijn lichaam.

Eindelijk kraakte er iets. Mel hoorde een licht geschuifel, alsof iemand langs het zeil van een tent schuurde, en toen de droge tik van een deksel dat opzij viel.

„Kom er maar uit, Woody," fluisterde de stem van meneer Chink, „maar wees heel stil."

Opnieuw kraakte er iets en er klonk een gedempt steunen, alsof iemand zich voorzichtig uitrekte.

„Poeh!" mompelde Woody Sheridan, „dat had geen kwartier meer moeten duren."

Ook voor Mel was de bevrijding nu aangebroken. Hij boog eens flink door zijn knieën en wreef zijn ellebogen, waarna hij zich plotseling de reep herinnerde.

Een beetje moeilijk was het wel, vond hij. Twee partjes chocola is niet veel, als je honger hebt; wanneer hij ze alle zes opat, zou niemand het merken, als ie het een beetje voorzichtig deed.

Maar hij zuchtte en brak de reep zorgvuldig in drieën.

„Hier, Woody," zei hij, „je zult wel honger hebben."

Hij tastte om zich heen en ontmoette een hand, die de chocola gretig van hem overnam.

„Honger?" zei Woody Sheridan. „Ik zou m'n schoenen kunnen verslinden."

„Nemen jullie mijn portie maar," zei meneer Chink. „Ik houd niet zo erg van chocola."

„Graag, meneer Chink," zei Woody. „Ik bedoel, dank u wel. Eh... wat gaan we eigenlijk doen, meneer?"

„Ik geloof dat we het er maar op moeten wagen," zei de detective. „Wat we precies tegemoet gaan, weet ik net zo min als jullie, maar ik heb wel een vermoeden. Houd in elk geval je pistool bij de hand."

Hij sloop naar voren, door Woody en Mel op de tast gevolgd.

Een zwak licht deed de wijzerplaten in de verlaten stuurhut glanzen; toen Mel naar buiten keek, zag hij tussen een dak van takken en bladeren de maan.

„Buk je," waarschuwde Chink. Hij kroop naar een van de raampjes en verkende aandachtig de omgeving.

Om hem heen was een tunnel van groen, die enkele meters voor de neus van het toestel in schemering eindigde. Aan de achterkant van het vliegtuig scheen het lichter te zijn, maar hoe dat kwam was niet te zien van de cabine uit.

Meneer Chink opende de buitendeur en na een laatste blik door de tunnel, liet hij zich geluidloos zakken.

Even later verscheen er een hand, die hen wenkte. Mel werkte zich naar buiten en samen met meneer Chink hielp hij Woody, die eigenlijk niet gebouwd was op zulke toeren.

Met Woody aan het hoofd slopen ze over de ijzeren platen, waarmee de grond was bedekt; tot zijn verbazing zag Mel, dat de ruimte tussen het geboomte nauwelijks een meter breder was dan het vliegtuig. De man, die het toestel erin had gebracht, moest een knap chauffeur zijn.

Ze waren nu bijna aan het eind van de gang gekomen. Meneer Chink beduidde hen dat ze moesten wachten. Zelf ging hij verder, maar hij had nog geen tien passen gedaan, toen hij met een ruk stilhield.

Voor hem lag een open veld, dat ongeveer dertig meter breed was en misschien vijf maal zo lang; aan de overkant van die ruimte stond een laag stenen huis, waarvan de groen geverfde muren nauwelijks afstaken tegen de omgeving.

Vlak daarbij tekende zich in het maanlicht de gestalte van een man af, die roerloos op een geweer leunde.

De detective ging terug en vertelde Woody en Mel wat hij gezien had.

„Ik was er al bang voor," zei hij. „Het zijn geen kerels die risico nemen. Ik vraag me af wat er van al die vliegers van de verdwenen vliegtuigen is geworden."

„Dat zou ik heel graag eens uitzoeken," zei Woody Sheridan grimmig.

Meneer Chink knikte.

„We zullen van de andere kant op 'm af moeten. Of nee, dat wordt te gevaarlijk, met z'n drieën. Ik zal het zelf doen."

„Maar..." protesteerde Woody.

„Stil," zei meneer Chink, „en luister goed. Als ik weg ben, wacht je twee volle minuten en dan ga je tot aan de rand van het veld. En heb het hart niet dat je achter me aan komt."

Hij sloop weg en verdween met zijn pistool in de hand achter het geboomte.

Woody wachtte twee minuten en ging daarna op zijn tenen naar de uitgang van de tunnel, waar hij zich plat op de grond liet zakken.

Mel zag hem onafgebroken opzij kijken en zijn nieuwsgierigheid werd zo groot dat hij ook naar voren kwam.

„Waar is ie?" fluisterde hij.

„Daar," zei Woody, „schuin aan de overkant."

Mel keek in de aangewezen richting, maar hij zag slechts een donkere wand van geboomte en de zware schaduw op de grond ervóór.

Plotseling leek het of er iets bewoog in de schemering en toen Mel scherp keek, zag hij een gebukte gedaante die van tijd tot tijd enkele meters verder sloop en dan even doodstil bleef staan.

Bijna een uur duurde het eer de gedaante op deze wijze het huis had bereikt. Hij verdween aan de achterkant en kwam kort daarna aan de zijkant te voorschijn. Met snelle, hoekige stappen, als een reiger aan de slootkant, ging hij in de richting van de schildwacht. In zijn uitgestrekte rechterhand tekenden zich duidelijk de omtrekken van een pistool af.

Ademloos zag Mel hoe de detective nu vlak achter de niets vermoedende wachtpost was gekomen. De hand met het wapen ging omhoog en kwam daarna met een ruk naar beneden; tegelijk klemde de andere hand zich om de mond van de aangevallene.

Woody stootte hem aan.

„Zag je dat? Kijk, hij bindt 'm. Dat ging kwiek, hè?"

Meneer Chink liet de roerloze gestalte op de grond glijden. Daarna nam hij hem het geweer af, stelde zich aan de kant van het huis op en beduidde de anderen dat zij langs de rand van het veld bij hem moesten komen.

In de schaduw van het geboomte liepen ze naar het huis. Er waren twee ramen aan de achterkant, die met blinden waren gesloten. Achter die blinden hoorden ze flauw het geluid van een stem.

De man die de wacht had moeten houden, lag opzij tegen de gevel en bewoog zich niet.

„Hij is bewusteloos," zei de detective, die Mels blik zag. „Het ging gemakkelijker dan ik gedacht had."

Woody Sheridan wreef over de loop van zijn wapen. „Als het met de rest ook zo vlot gaat, zijn we gauw klaar," zei hij glunder.

„Bekijk het niet te gemakkelijk, Woody," waarschuwde meneer Chink. „Ik heb er geen idee van hoeveel er bin-

De vier waren zo volkomen verrast, dat ze zelfs geen poging deden om zich te verweren.

nen zijn. Onze enige kans is dat we ze verrassen."

„Hoe doen we dat?" wilde Woody weten.

Meneer Chink aarzelde even. „Ik vrees dat er maar één mogelijkheid is en dat is de voordeur," zei hij. „Jij gaat links en Mel rechts en als hij opengaat, komen jullie direct achter me aan en houden de boel onder schot. Of weet iemand misschien een betere oplossing?"

„Ik niet," bekende Woody. „Maar als de deur op slot is?"

„In dat geval zullen we rustig moeten afwachten," antwoordde meneer Chink. „Eens zal er toch wel iemand naar buiten komen."

Hij legde zijn vinger om de trekker van het geweer en keek zijn beide medewerkers doordringend aan. „Houd je taai! Het is erop of eronder."

Ze stonden nu voor de deur. De linkerhand van meneer Chink kromde zich om de klink en terwijl Mel zijn tanden op elkaar beet van spanning, begon de klink millimeter na millimeter te dalen.

Bijna onmerkbaar knikte de detective en meteen vloog de deur met een ruk open.

„Handen omhoog!"

De loop van het geweer wees naar een tafel in het midden van het vertrek, waaraan een viertal mannen zaten, en een seconde later richtten ook Woody en Mel hun wapens op het groepje.

De vier waren zo volkomen verrast, dat ze zelfs geen poging deden om zich te verweren. Een van hen liet een schreeuw horen, maar de drie anderen staarden zwijgend en met starre gezichten naar de mannen bij de deur.

„Jij daar," zei Chink en hij wees op een tengere man met een bril op, „tegen die muur jij. Mel, fouilleer hem."

Mel Pollock nam de man een mes en een pistool af en keek vragend naar meneer Chink.

„Zitten," beval deze. „En daarna de volgende."

Toen Mel ze alle vier had afgewerkt, keek de detective de kring rond.

„Wie van jullie is Henrique?"

Een man met gitzwart haar en een donkerbruine huid hief zijn hoofd op.

„Dat ben ik."

„Juist," zei meneer Chink. „Met wie zat je in dat vliegtuig?"

„Met Waller," zei Henrique en hij knikte naar de man met de bril.

„Hm!" Meneer Chink keek een beetje verwonderd naar de tengere man. „Ben jij de leider van de troep?"

Waller haalde zijn schouders op.

„Och, als je het zo wilt noemen."

„Daar hebben we het later nog wel over," besliste de detective. „Waar zijn de anderen?"

„De piloten?" vroeg Waller. „Die zijn achter."

Even leek het of de ogen van meneer Chink oplichtten, maar verder verried hij zich door geen enkel gebaar.

„Die bedoel ik niet," zei hij. „Ik heb het over je medewerkers."

Waller keek de kring rond.

„Dit is alles en dan die stomme hond van een Howard, die de boel in de gaten moest houden. Waar is hij nu?"

„Buiten," zei meneer Chink. „Hij slaapt een beetje."

De loop van het geweer maakte een bevelend gebaar. „Sta op," zei meneer Chink, „en breng me naar achteren. Maar denk erom, Waller, de eerste kogel is voor jou, als je me bedriegt."

De bendeleider stond op en legde zijn handen achter zijn hoofd.

„Wees maar niet bang," stelde hij Chink gerust, „ik weet wanneer ik een gokje verloren heb."

„Des te beter voor jou," zei de detective. Hij gaf het geweer aan Woody en drukte zijn pistool in Wallers rug.

„En nu naar achteren," beval hij.

Ze kwamen in een smalle gang; aan het eind daarvan was een deur, die uit zware ijzeren staven bestond. In de ruimte daar-

achter bevond zich een groep mannen, die allen uniform droegen. Een deel van hen zat te kaarten en anderen waren aan het praten, maar toen de twee mannen bij het hek verschenen, viel er een plotselinge stilte.

„Chink!" riep een stem.

„Hallo, Bill," zei de detective.

Direct daarop barstte er een verward rumoer van stemmen los en tegelijk kwamen de gevangenen naar het hek.

Een reus van een kerel met de strepen van gezagvoerder op zijn mouwen werkte zich naar voren.

„Kom je ons eruit halen? Wat een geluk! Ik zit al zeven maanden in dit hol."

„Da's een hele tijd," zei meneer Chink. „Met hoeveel zijn jullie hier?"

„Sinds vanmiddag met z'n dertienen," antwoordde de piloot. „Mooi getal, hè?"

„Met z'n dertienen," herhaalde de detective. „Dat klopt precies. Waarom heb je die mensen hier opgesloten, Waller?"

„Ik kon ze toch moeilijk laten lopen, nietwaar?" zei de bendeleider. „Dacht je soms dat het voor mij zo'n pretje was? Het was gemakkelijker geweest om ze te laten verdwijnen, maar dat wou ik niet. Het ging me alleen om het geld. Die jongens hebben me niks gedaan."

„Maar je kon ze hier toch niet hun hele leven vasthouden?" drong Chink aan.

„Dat was ook niet nodig," zei Waller. „Nog één of twee van die slagen en we waren binnen geweest. Dan waren we 'm naar Zuid-Amerika gesmeerd en die jongens hadden we laten lopen. Ze hadden ons toch nooit gevonden."

„Zo," zei meneer Chink, „dat is dan even anders gegaan dan je gedacht had, vriend. Heb je de sleutel bij je?"

„Zit in mijn linkerbroekzak."

Meneer Chink boog zich voorover, maar op dat moment liet Waller zich opzij vallen en trapte met kracht achteruit.

De detective sloeg languit achterover en terwijl hij viel, glipte het pistool uit zijn vingers en vloog door de gang.

Bliksemsnel draaide Waller zich om en sprong over hem heen, maar eer hij weer grond onder zijn voeten had, klemde een stalen hand zich om zijn enkel.

Waller stak zijn armen naar voren en terwijl hij viel, greep hij naar zijn pistool. Hij miste het wapen op een decimeter en meteen zat de detective boven op hem.

Terwijl luide kreten hem aanmoedigden, probeerde hij zijn tegenstander buiten gevecht te stellen, maar de tengere Waller verdedigde zich wanhopig.

Ongetwijfeld was Chink sterker dan hij, maar de bendeleider bleek een sluwe vechter, die elke beweging onmiddellijk uitbuitte.

Plotseling wipte hij Chink omhoog en terwijl de detective haastig naar steun zocht, gaf hij hem met zijn hoofd een harde stoot tegen de slaap.

Meneer Chink gaf een kreet en rolde opzij, maar eer Waller zich op het pistool kon storten, trof een krachtige vuist hem onder de kin.

„Zo, vriend," zei meneer Chink, „daar ben je ingevlogen, zullen we maar denken."

Hij raapte het pistool op en maakte met Wallers sleutel het hek open.

„De heren worden in de salon verwacht," zei hij opgewekt. „Men wordt verzocht de gastheer met rust te laten."

De grote piloot kwam naar buiten en sloeg hem op de schouder.

„Je wordt bedankt en wees maar niet bang dat we die kleine rat iets zullen doen. Ik ken schurken die ons anders hadden aangepakt."

Ze dromden naar de voorkamer en meneer Chink slenterde vergenoegd achter hen aan.

„De zaak is in orde, jongens," zei hij. „Ik denk dat we de verdere bewaking maar aan deze heren zullen overlaten, dan kunnen wij een paar uur gaan slapen. Ik geloof wel dat we dat verdiend hebben."

„Met dat idee loop ik ook rond," bekende Woody Sheridan. „Maar één ding zou ik toch wel graag willen weten, meneer Chink. Hoe wisten die kerels zo precies dat er een vliegtuig op komst was waar wat in te halen viel?"

„Dat was vrij eenvoudig, Woody," zei de detective. „Mel zag al direct waar het om ging toen hij zei dat al die vluchten over Dallas liepen. Daar moest dus iemand zitten die deze lieden op de hoogte hield. Weet jij, Woody Sheridan, hoe de vrachten voor een vliegtuig worden geboekt?"

Woody wreef over zijn hoofd.

„Nou, gewoon op een lijst, denk ik."

„Precies," zei meneer Chink. „We lieten dus twee zakken met bankpapier op de lijst zetten en die zakken werden ingeladen ook. Dat er oude kranten in zaten, is natuurlijk een andere kwestie."

„Ik begrijp het al," zei Woody. „Die man die de lijst bijhield, waarschuwde natuurlijk de bende?"

„Zo ging het," bevestigde meneer Chink, „en toen kwamen wij op het toneel."

Woody Sheridan kreunde. „Een mooi toneel. Als het weer eens gebeurt, hoop ik dat u weer een mand voor me hebt."

„Ik zal om je denken," beloofde meneer Chink. „Wel te rusten, Woody. Als je het je soms gemakkelijk wilt maken, dan moet je maar eens achter gaan kijken. Ik geloof dat daar nog wel ergens een paar strozakken liggen."

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

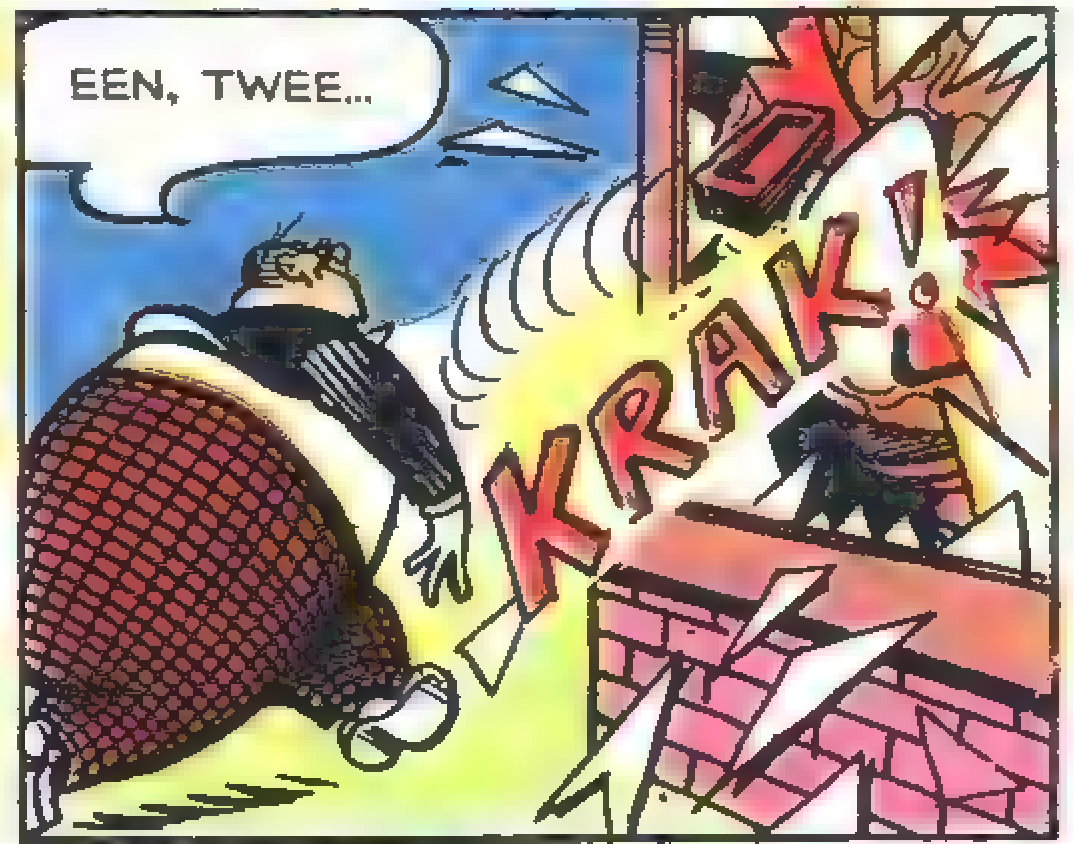

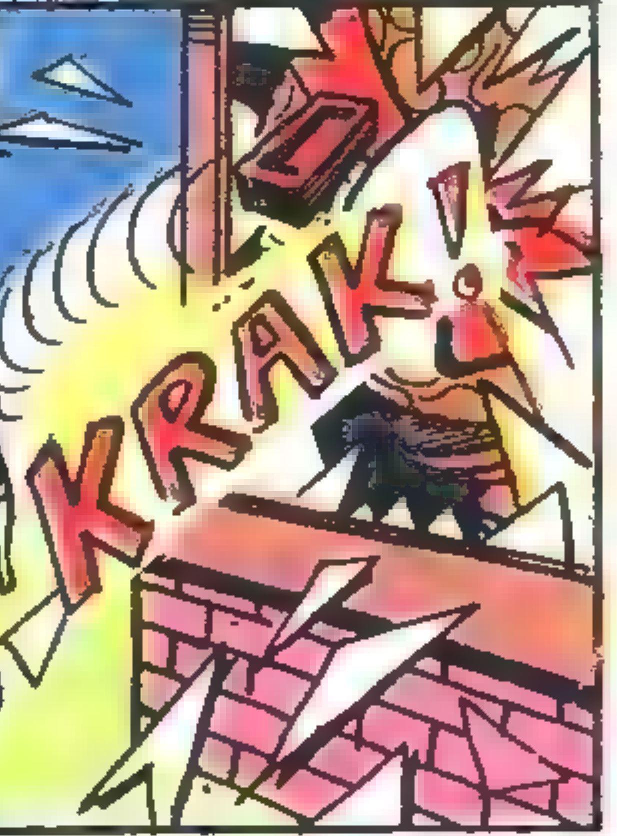

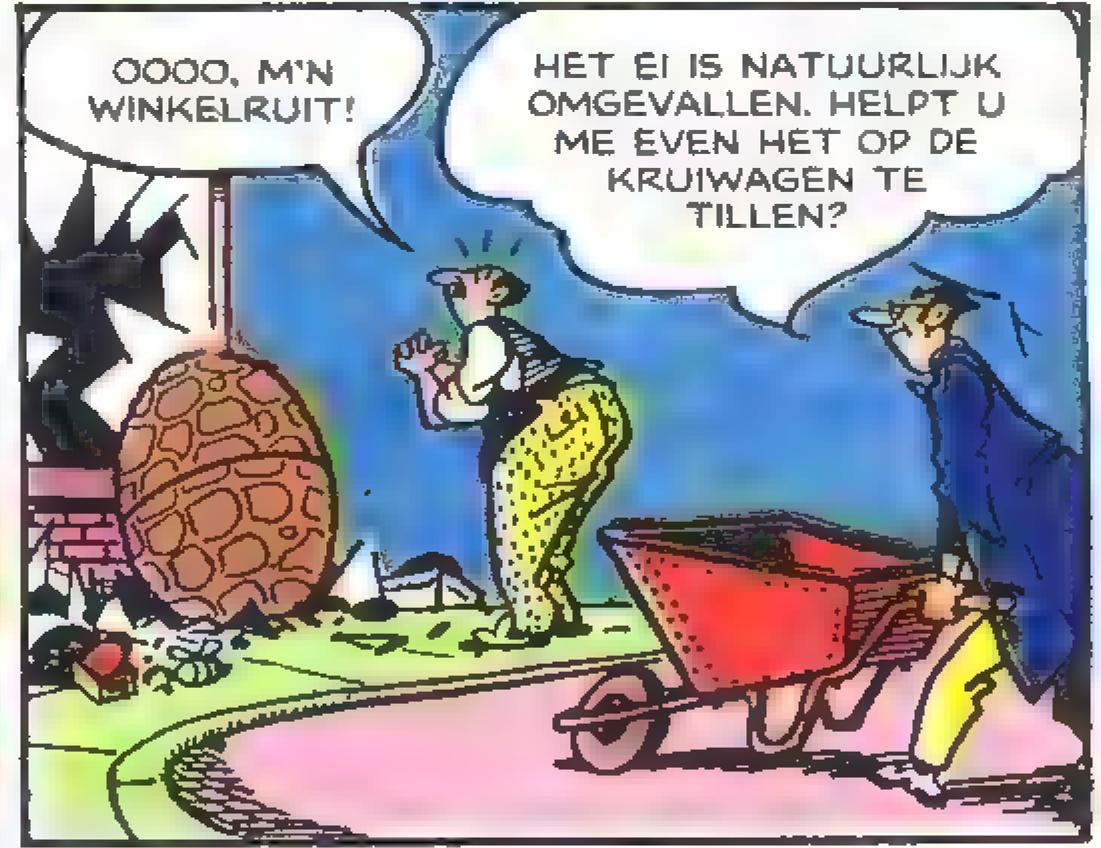

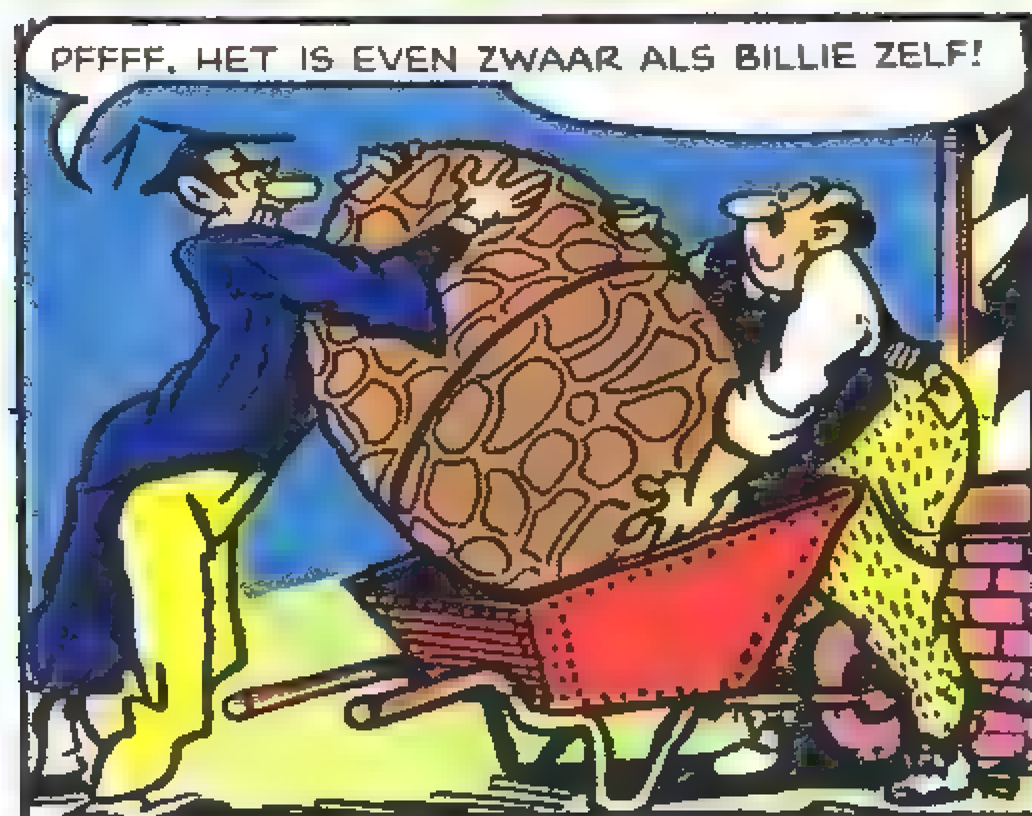

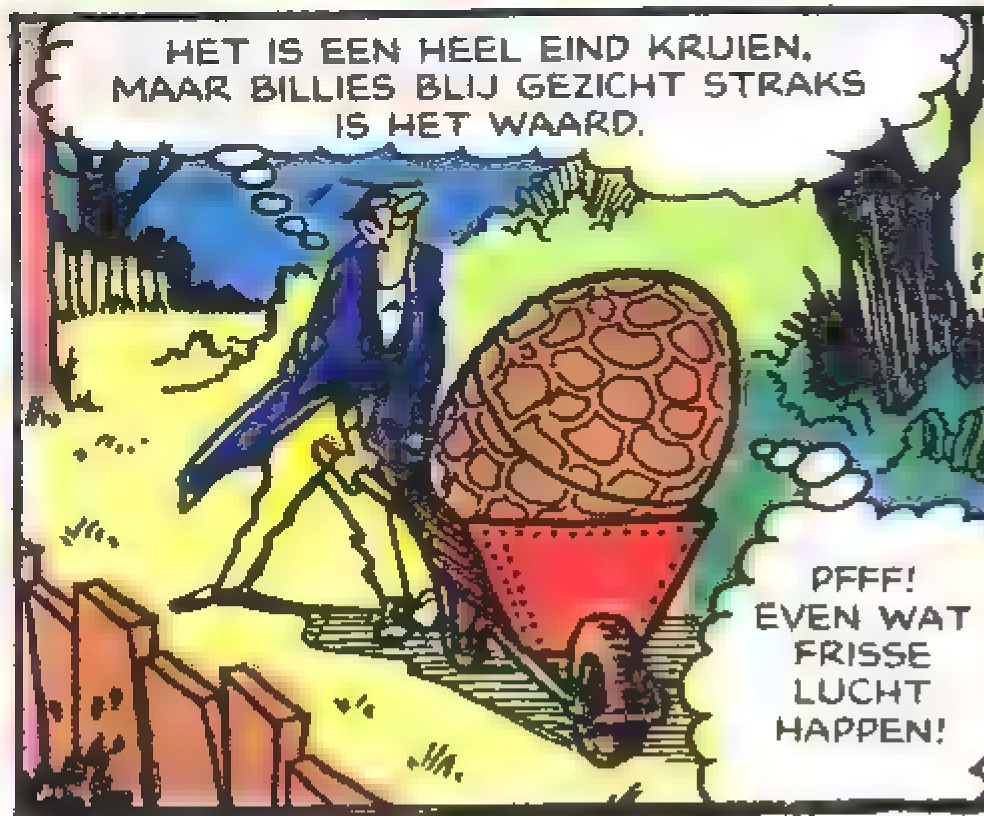

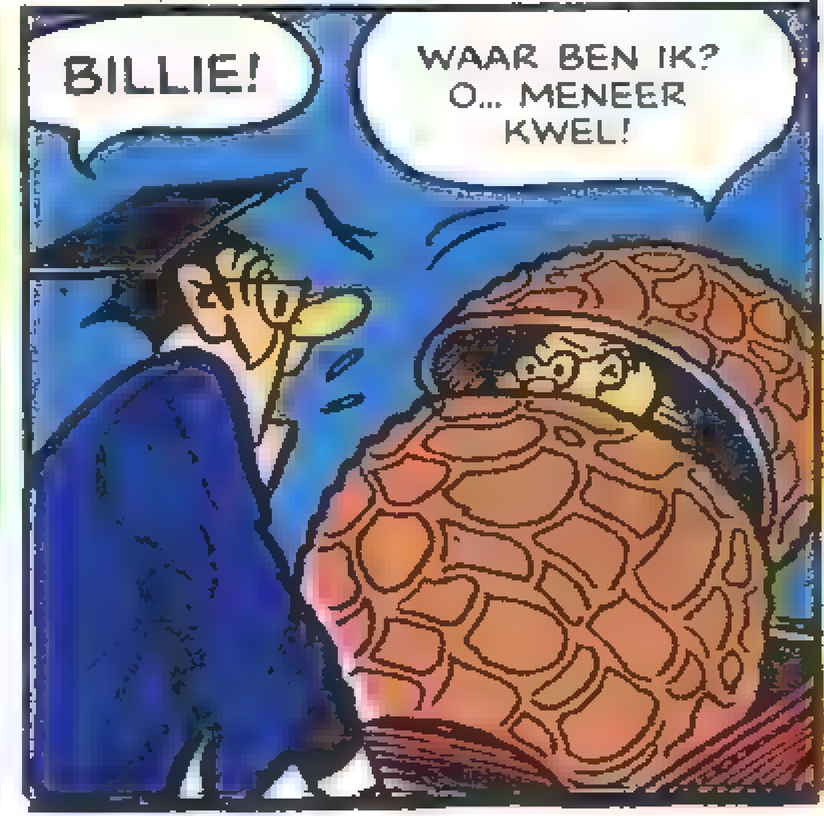

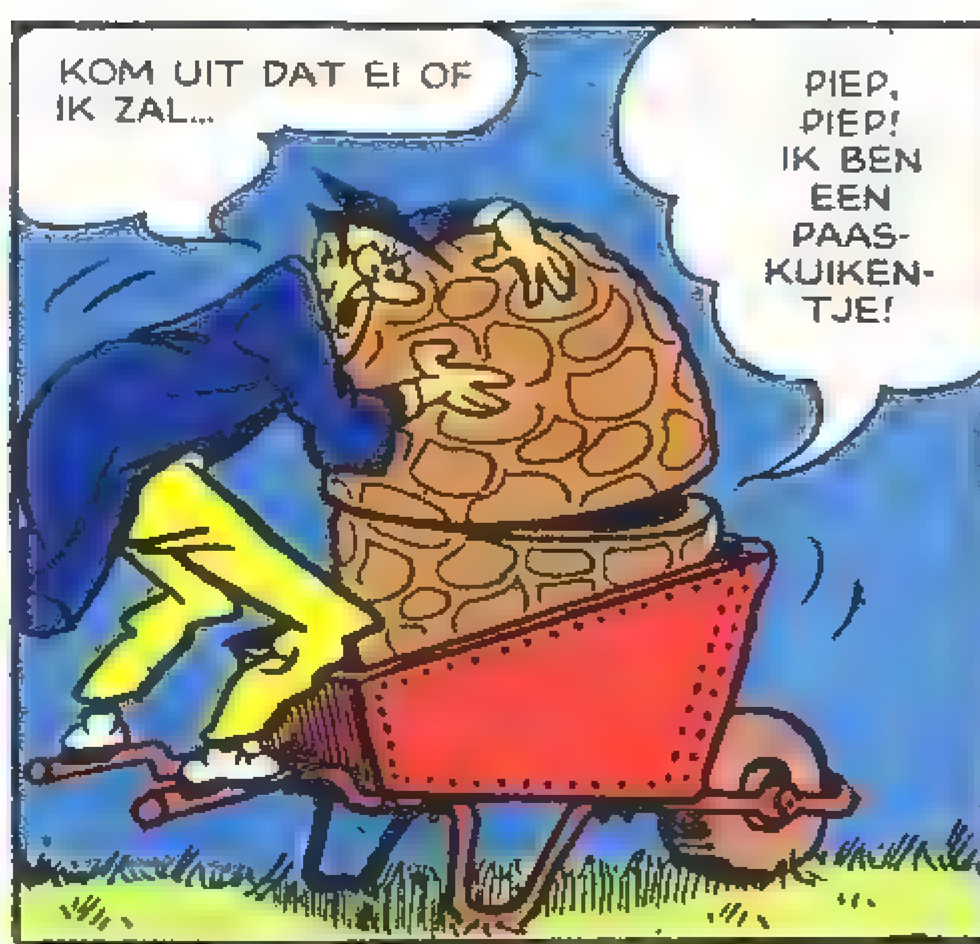

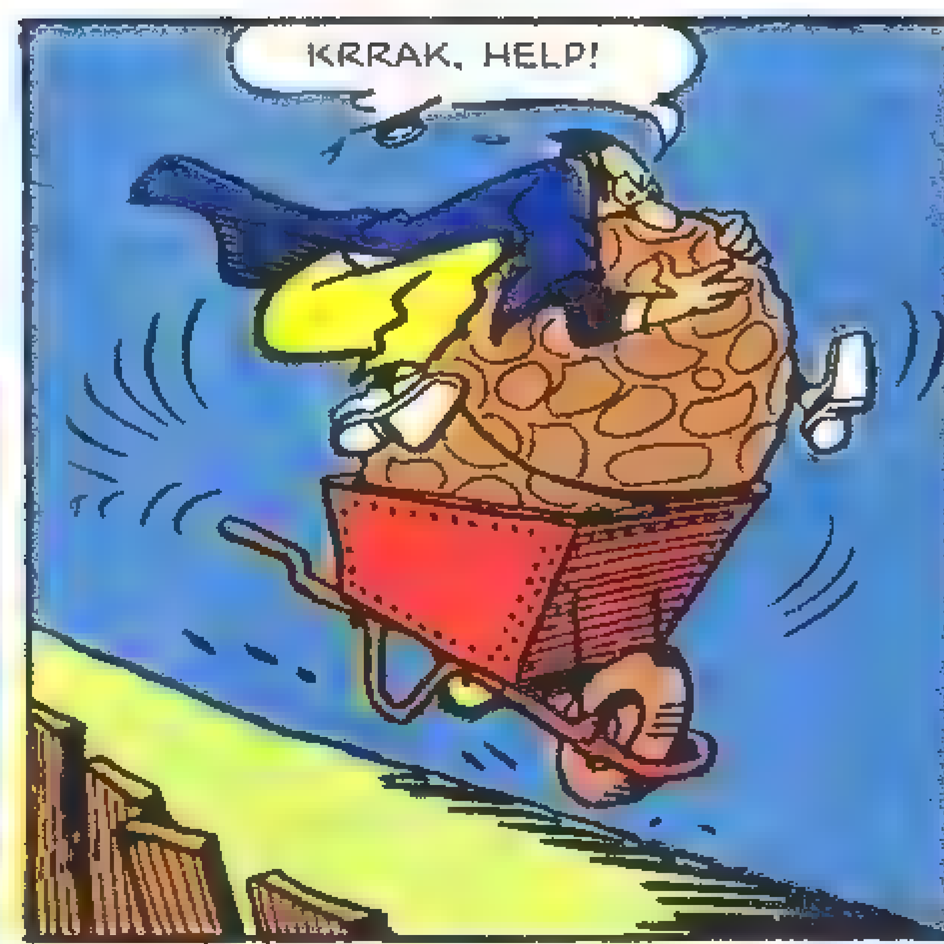

Bent u het of bent u het niet?

In restaurant „De Gouden Leeuw" zat ergens aan een tafeltje een heer een kop koffie te drinken. Hij zat genoeglijk te kijken naar de gaande en komende gasten en naar de bedrijvige kelners; af en toe nam hij een slok koffie en deed een trekje aan zijn sigaar.

Doch plotseling veranderde heel zijn voorkomen. Hij sperde zijn ogen wijd open, hij zat te schuifelen op zijn stoel, hij keek scherper en keek nog eens. Geen seconde kon hij zijn ogen afhouden van een heer, die naast de draaideur stond, klaar om weg te gaan; een heer met een mooie grijze overjas aan.

Toen deze zich naar buiten begaf, stond de man op, riep de kelner, die hem als geregelde bezoeker kende, toe, dat hij aanstonds terug zou komen, en verdween ook naar buiten. Haastig liep hij de heer in de grijze overjas achterna en sprak hem aan:

„Neemt u me niet kwalijk. . ."

„Wat wenst u?"

„Zou ik u iets mogen vragen, meneer?"

„Ga uw gang."

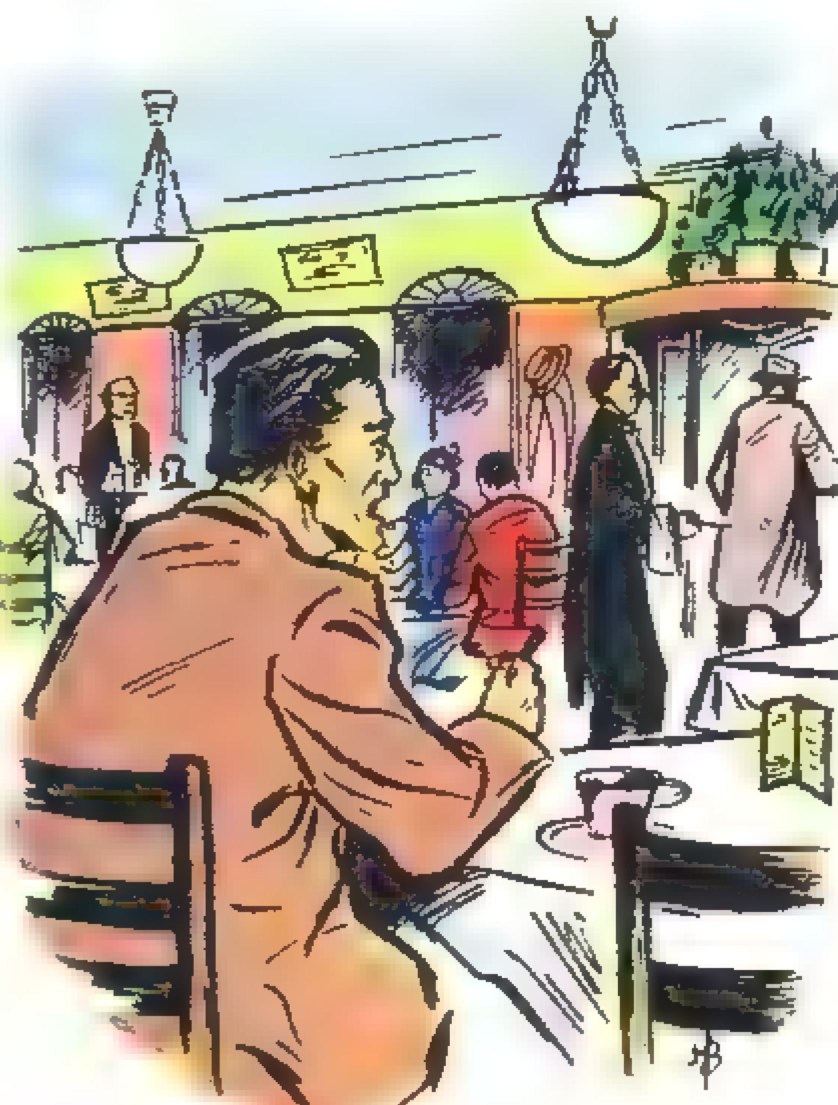
„Heb ik het genoegen met dokter Grevenbroek te spreken?"

„Nee."

„Heus niet?"

„Nee. Ik ben geen dokter en ik heet ook geen Grevenbroek."

„Vergist u zich niet. Bent u het of bent u het niet?"

„Ik zal toch wel weten, wie ik ben?"

„Ja," moest de ander toegeven, „dat is wel zo. Ja... Maar ik zou toch zeggen..."

De man, die voor een ander werd aangezien, schudde zijn hoofd. Het begon hem te vervelen, dat gepraat voor niets.

„Ik verzeker u nogmaals, dat ik dokter Grevenbroek niet ben."

„Absoluut niet?"

„Nee man! nee, nee, nee!"

„Dat is eigenaardig. Héél eigenaardig. Ik dacht zo zeker, dat u dokter Grevenbroek was."

De meneer begon nu te lachen. „Hoe komt u eigenlijk op dat idee? Lijk ik zoveel op de dokter?"

„O nee, helemaal niet!"

„Lijk ik helemaal niet op hem?"

„Nee. Maar. . ."

„Wat maar?"

„U hebt de nieuwe overjas van dokter Grevenbroek aan."

„Wat zegt u?"

„Hij heeft pas een nieuwe overjas gekocht en die hebt u aan."

De heer met de mooie jas schreeuwde: „Wat durft u te beweren? Hoe durft u dat te zeggen? Wie bent u eigenlijk?"

Waarop de ander bedaard antwoordde: „Ik ben dokter Grevenbroek."

Sam redt

„We moeten dat stel onmiddellijk achterna, Rick!" zei Sam Jones opgewonden tegen zijn oude vriend Ricky Wellman, toen ze de veranda hadden bereikt van het hotelletje, waar ze aan de rand van de Zuidamerikaanse jungle een paar dagen hadden gelogeerd. „Ze kunnen nog niet ver weg zijn," voegde hij eraan toe. „Misschien halen we ze in voordat ze de grot hebben bereikt."

„Ik wou dat ik mee kon," klonk het achter zijn rug op sombere toon. „Maar ik heb nog veel te veel last van die speerwond in mijn dij. Weet je wat, meneer Sam? Als jullie de diamanten veilig en wel hier brengen, zullen we samen delen!"

Eer er een minuut was verstreken waren Sam en Ricky onderweg, het oerwoud tegemoet. Ze hadden zo juist een opwindend halfuurtje doorgemaakt. Toen zij teruggekeerd waren van een wandeling in de omgeving, hadden ze ontdekt dat er in de gelagkamer van het hotelletje een fikse vechtpartij was uitgebroken. Enkele Mexicanen tegen het magere mannetje dat zijn diamanten was kwijtgeraakt!

Zonder veel omslag hadden Sam en Rick zich aan de kant van de aangevallene geschaard. Voordat ze goed en wel wisten wat er gaande was, hadden de Mexicanen het hazepad gekozen. Maar daarmee was de kous niet af. Het kleine mannetje, van geboorte een Spanjaard, die zich Domingo noemde, was in de hitte van het gevecht bestolen!

„Mijn kaart! Mijn kaart!" had Domingo gejammerd, toen hij zich eindelijk een beetje van de schrik had hersteld. En daarna had hij de beide vrienden de aanleiding van de vechtpartij verteld. In een bijna onbereikbaar stuk van het oerwoud, op het grondgebied van de Koeroe-Indianen, was hij op zoek geweest naar goud. In plaats daarvan had hij diamanten gevonden. . .

De Koeroes waren hem echter op het spoor gekomen, zodat hij zijn toevlucht had moeten nemen tot een verlaten grot. Woedend dat ze hem niet hadden kunnen grijpen hadden de Koeroes een stuk van het oerwoud in brand gestoken, zodat hij wel te voorschijn moest komen. Hij was geraakt door een speer, maar op het nippertje ontkomen.

„Het zakje met diamanten moest ik achterlaten in de grot," had hij Sam en Ricky verteld. „Ik was half verlamd door die speerwond en ik kon niet teruggaan om mijn schat in veiligheid te brengen. Om de weg niet te vergeten had ik een kleine kaart getekend. Pablo en die andere zag ik hier voor het eerst; we raakten met elkaar aan het praten, maar toen maakten ze net zo lang ruzie over onze vertering tot we aan het vechten sloegen. Gelukkig kwamen jullie me net op tijd te hulp. Maar nu hebben die smeerlappen me mijn kaart ontroofd! Ze gaan natuurlijk naar de grot."

Sam en Ricky, altijd bereid een onschuldig slachtoffer bij te staan, lieten er geen gras over groeien. Ze zouden hem helpen. Nog geen half uur na de vechtpartij naderden ze de plaats waar Domingo zijn schat had verborgen. De Spanjaard had hun de weg zo goed mogelijk uitgeduid en in de verte doemde reeds het ravijn op dat ze moesten oversteken om op het terrein van de Koeroes' te komen. . .

„Halt!" gebood Sam, toen ze een poosje later bij de ingang van het ravijn stonden.

„Daar aan de overkant, een eind boven die hangbrug, heb ik net een Indiaan gezien. Blijkbaar een wachtpost. De Mexicanen zijn die brug ongemerkt gepasseerd. Maar ik heb zo'n gevoel dat de Koeroe ons wel in het oog heeft gekregen. We zullen een krijgslist moeten gebruiken, Ricky!"

„Ik begrijp niet wat je bedoelt," luidde het antwoord. „De brug is de enige weg naar de overkant. Als we eroverheen moeten, heeft die wachtpost ons zó in de gaten."

Sam lachte geheimzinnig.

„Tegen een goeie krijgslist is niemand opgewassen," grijnsde hij. „Kom mee, dan gaan we een vuurtje stoken."

Het was Sam al opgevallen, dat de wind precies in de richting van het ravijn stond. Nu knielde hij neer en stak met behulp van zijn sigaretteaansteker zorgvuldig een paar pollen droog gras in brand. In minder dan geen tijd breidde het vuur zich uit. Langs de verdorde bodem smeulde het voort en er ontwikkelde zich een steeds hoger opstijgende wolk van rook.

„We klimmen alvast naar boven," stelde Sam voor. „Tegen de tijd dat we de brug hebben bereikt, is er geen Indiaan meer die door de rookwolken heen de brug nog kan overzien!"

Behoedzaam volgde Rick zijn doortastende vriend. Sam scheen het weer goed te hebben bekeken: zonder oponthoud begonnen ze de zacht wiegende hangbrug over te steken onder de beschutting van het rookgordijn, dat van beneden opsteeg. Het was een gevaarlijk karweitje, want de brug bestond uit niet veel meer dan twee stevige touwen, een voor de handen en een voor de voeten. Maar stapje voor stapje kwamen ze toch vooruit. Totdat. . .

Totdat opeens Sam, die voorop ging, stokstijf bleef staan, midden boven het

de diamanten

ravijn, waar een woest kolkende bergstroom doorheen bruiste.

„De Koeroes!" riep hij uit. „Ik heb er daarnet een paar gezien. Ze komen deze kant uit, Rick! Laat je als de weerga zakken!"

Rick had alle moeite om te midden van de stinkende rookwolken zijn evenwicht te bewaren, maar zonder mopperen volgde hij het voorbeeld van zijn voorman en liet zich snel naar beneden zakken, totdat hij, net als Sam, bungelend aan zijn handen boven de afgrond hing.

Het was geen seconde te vroeg, want bijna op hetzelfde ogenblik hoorden ze een troepje Koeroekrijgers luid gillend boven hun hoofden passeren, op weg naar de overkant van het ravijn. Klaarblijkelijk dachten de Indianen dat de twee zich nog aan de oever van de rivier bevonden.

„Ik geloof dat ze wat anders van zins zijn," peinsde Sam hardop. „Ze willen de brand blussen, omdat ze bang zijn dat hun brug eraan gaat. Let maar eens op. Kom, Rick, laten wij maken dat we ondertussen de andere kant halen. We hebben geen tijd te verliezen. Ben je sterk genoeg om aan je handen langs het touw te klimmen?"

„Wat jij kunt, kan ik ook," zei Rick, hijgend van inspanning.

Langzaam maar zeker begonnen ze de laatste meters af te leggen, die hen nog van het gebied van de Koeroes scheidden, hoog boven de afgrond zwevend. Opeens onderbrak Sam de klauterpartij voor de tweede maal. Er werd geschoten!

De Indianen hadden ondertussen het brandende gras bereikt en begonnen uit alle macht het vuur te doven, zodat de rook allengs minder dik werd. Dat was de reden dat de beide vrienden hoog boven hun hoofd een gehurkte gestalte konden waarnemen, die een pistool in de aanslag hield. Het was een van de Mexicanen die ze beneden uit het hotel hadden verdreven.

Opnieuw klonk er een schot, waarvan de echo weergalmde tegen de wanden van het ravijn. Het was niet duidelijk of de Mexicaan op Sam en Ricky schoot dan wel op de Indianen. Maar vast stond dat deze laatsten onmiddellijk op hun schreden begonnen terug te keren onder het uiten van een woest krijgsgehuil.

„We zitten als ratten in de val!" riep Ricky uit, toen hij besefte dat de Koeroes, nu van de andere kant, opnieuw de brug bestormden, terwijl op het gebied van de Indianen de beide gewapende Mexicanen hen stonden op te wachten. . .

„Houd je goed vast!" schreeuwde Sam hem toe, tussen het gekrijs van de Indianen door. „Ik snijd het touw door. Het is onze enige kans. Laten we de schok zo goed mogelijk proberen op te vangen!"

Sam voegde de daad bij het woord. Hangend aan één hand haalde hij met de andere zijn mes te voorschijn. Juist toen de eerste Koeroes beangstigend dichtbij waren gekomen, brak het onderste van de beide touwen in tweeën.

Een oorverdovend gehuil klonk uit het ravijn op, toen het groepje Indianen opeens in de lucht bengelde. De beide vrienden sloegen met een flinke klap tegen de rotswand, enkele meters onder de toegang tot de brug. Op hetzelfde ogenblik zagen ze aan de overkant van de kloof de Indianen in één kluwen op de grond terechtkomen, daar ook het bovenste touw onder de last was bezweken.

Het duurde enkele ogenblikken voordat Sam en Rick voldoende op adem waren gekomen om hun kansen te overzien. Gelukkig waren ze er beiden zonder kleerscheuren afgekomen. De Mexicanen namen blijkbaar aan, dat de blanken in het ravijn waren getuimeld. Van een verdere aanval merkten dezen tenminste niets.

„Ze hebben het veel te druk met hun diamanten," hijgde Sam. „We moeten boven zien te komen, Rick, anders zijn de vogels gevlogen. We kunnen ze nu makkelijk genoeg volgen."

Met levensgevaar klauterden de beide kameraden tegen het laatste stukje van de rotswand op. Eenmaal boven gekomen konden ze de gehele omgeving overzien. Aan hun voeten strekte zich het Koeroeland uit, waar een smal en bochtig pad doorheen leidde, omzoomd door ondoordringbaar oerwoud. Op een afstand van enkele honderden meters zagen ze de beide Mexicanen voortsluipen, op weg naar de grot, waarvan Domingo de ligging op zijn kaart had getekend.

„De Indianen!" riep Rick opeens uit, die de blik naar de overkant van het ravijn had gewend.

Sam draaide zich om en zag de Koeroes aanstalten maken om langs de oever van de rivier naar een volgende hangbrug te rennen, die op grote afstand, enige kilometers stroomopwaarts, nog juist te onderscheiden was.

„Ze zullen ons heus wel weer achterna komen," zei hij tot zijn vriend. „Wees daar maar niet bang voor. Ondertussen zullen wij weleens kijken, wat onze Mexicaanse vriendjes uitvoeren."

Juist wilde het tweetal de weg door het oerwoud inslaan, toen Sam zijn hand op de arm van zijn vriend legde en in de verte wees. De Mexicanen waren een dicht struikgewas gepasseerd, toen Sam en Rick daar de hoofdtooi van een Indiaan te voorschijn zagen komen, weldra gevolgd door een tiental krijgers.

„Dat is een opperhoofd," zei Sam op onderdrukte toon. „Kijk, hij steekt zijn hand op. Ze overleggen hoe ze de Mexicanen het best te pakken kunnen krijgen."

„Nou, dan zijn wij er gauw klaar mee," zuchtte Rick opgelucht.

„En de diamanten van Domingo dan?" vroeg Sam. „Daar zijn we toch zeker voor gekomen?"

Hij speurde nogmaals de omgeving af.

„Als ik het goed heb," ging hij voort, „ligt die rots helemaal aan het eind van dat slingerpad, zie je wel? Maar ik geloof dat er een mogelijkheid is om er toch nog vlugger te komen dan die twee Mexicanen, Rick! Kijk, daarginds begint een veel kortere weg. We hoeven alleen maar wat van die doornstruiken weg te hakken om er te komen. Zijn we daar eenmaal, dan kunnen we regelrecht op de rots af lopen. Kom, opschieten!"

Weldra hakten de beide vrienden verwoed met hun messen op de doornstruiken en lianen los om zich een weg te banen naar het kortere pad. Een paar minuten later begrepen ze, waarom het niet in verbinding stond met de brug: het kwam uit op een open plek in het oerwoud, die blijkbaar voor plechtige bijeenkomsten was bedoeld. Aan een van de kanten, onzichtbaar vanaf de hoogte van de rotsen, stond een metershoog afgodsbeeld.

Vol ontzag liepen Sam en Rick er vlak langs. Op dit moment bleef de voorste van de twee staan en keek nauwkeurig toe.

„Ken je dat beeld, Rick?" vroeg hij. „Het is de Geest van Arendsoog. Ik heb er veel over gehoord. Het is een van de

beroemdste beelden uit de hele streek."

„Prachtig," antwoordde Ricky. „Maar we hebben op het ogenblik wel andere zorgen aan ons hoofd, zou ik denken."

„Dat moet je niet te gauw zeggen," zei Sam, zich het zweet van het voorhoofd wissend in de klamme hitte van het tropische woud. „De geest van Arendsoog heeft ogen en nagels van diamanten. En kijk hier eens!"

Dichterbij komend begreep Rick wat zijn vriend bedoelde. Op de plaatsen waar de diamanten in het beeld bevestigd waren geweest, zaten slechts gaten, omgeven door diepe krassen. Iemand had met een scherp mes de kostbare stenen verwijderd!

„Iemand?" smaalde Sam. „Zeg maar gerust Domingo, Rick! Hij heeft ons er op een gemene manier in laten lopen. Ik begin hem nu door te krijgen. Hij heeft die diamanten eenvoudig geroofd!"

„Dan behoren ze dus aan de Koeroes toe," stelde Rick vast. „Nu begrijp ik ook waarom de stam zo onrustig is. Ze hebben de diefstal vast ontdekt."

„Die laffe Spanjaard!" was het antwoord. „Ons de kastanjes uit het vuur te laten halen. Eén ding is zeker, Rick: als we de diamanten vinden, hebben wij met señor Domingo nog iets af te handelen. Voortmaken, ouwe jongen! Als de Indianen onze vriend Pablo en zijn makker in handen krijgen, maken ze hen een kopje kleiner en dan zijn we nog verder van huis; want dan vinden we de schat nooit van zijn leven meer."

Opnieuw zetten de beide vrienden de achtervolging in, nu langs het pad dat hen een lange omweg bespaarde. Min of meer tot hun verrassing kwamen ze vrij spoedig op de hoofdweg uit, juist nadat Pablo en zijn metgezel er waren gepasseerd. Een paar honderd meter achter hen naderde het Indianenopperhoofd met zijn krijgers. Bij het zien van de blanken stieten dezen een woest gehuil uit, dreigend zwaaiend met hun speren.

Dit trok de aandacht van de beide Mexicanen, die zich tot op dit ogenblik onbespied hadden gewaand. Ze zetten het onmiddellijk op een lopen, achtervolgd door Sam en Rick.

Toen de vrienden voorbij een bocht kwamen, bleken de vluchtelingen tot Ricks grenzeloze verbazing opeens spoorloos verdwenen. Maar Sam had nog juist gezien dat er even verderop een tros slingerplanten heen en weer schommelde.

„Daar!" wees hij vastbesloten. „Dat moet de grot zijn. Laten we erin zien te komen, voordat de Koeroes hier zijn!"

Zonder een moment te verliezen staken de beide kameraden het open plekje over, dat hen van de ingang van de geheime grot scheidde. Handig schoof Sam de slingerplanten terzijde, zodat ze in de schemerige, half onderaards gelegen ruimte konden verdwijnen. Daarna zorgde hij dat de planten weer doodstil kwamen te hangen om te voorkomen dat de Indianen hen op het spoor zouden komen. Het tweetal hield de adem in, toen het gehuil van de woeste krijgers steeds dichterbij kwam.

Ondertussen waren hun ogen aan het schemerduister gewend en wat ze zagen, bevestigde hun vermoedens volledig. Pablo en zijn helper stonden op korte afstand gebogen over een leren zakje, waaruit de aanvoerder van de beide dieven juist een aantal fel glinsterende steentjes in zijn hand liet rollen. Op hetzelfde ogenblik keken de Mexicanen verbluft achterom.

„Zo, hebben jullie de buit gevonden!" zei Sam zacht. „Welnu, meneer Pablo, verbeeld je maar niet dat je er ver mee zult komen. De Koeroes zitten ons vlak op de hielen!"

„Met de Koeroes heb ik niks te maken," bluftte de Mexicaan. „En met jullie evenmin."

En met deze woorden haalde hij een pistool voor de dag en richtte het op Sam.

„Als je één schot lost, hebben ze ons in de gaten," antwoordde deze rustig. „Die diamanten zijn hun eigendom, dat weet je heel goed. Leg dat pistool maar neer."

„Om jou de diamanten te laten stelen zeker," lachte de Mexicaan schamper. „De Indianen gaan al weg, dat hoor je zelf ook wel."

Sam luisterde. Inderdaad schenen de Indianen, het spoor bijster geraakt, zich steeds verder van de grot te verwijderen zonder deze te hebben ontdekt. Rick keek hulpeloos zijn vriend aan en vreesde het ergste.

„Juan!" snauwde eensklaps de man die Pablo werd genoemd. „Snijd een paar van die lianen af en bind de heren aan elkaar vast. Met de ruggen tegen elkaar. En zorg dat je het goed doet."

Zonder een vin te verroeren bleef Pablo zijn slachtoffers als een tijger bewaken. Zijn helper liep schuw de beide mannen voorbij, haalde een scherp mes te voorschijn en sneed voor de ingang van de grot een tros slingerplanten af. Met een sluwe grijns op zijn gezicht keerde hij terug en maakte aanstalten om Sam en Rick te gaan knevelen.

De hersens van de beide vrienden werkten koortsachtig. Als ze ook maar het geringste verzet pleegden, zou de Mexicaan hen ongetwijfeld zonder pardon neerschieten, want het krijgsgehuil van de Koeroes was maar amper meer te horen. Het gevaar dat zij op het lawaai van een schietpartij zouden afkomen, was dus vrijwel denkbeeldig geworden.

Hiervan scheen ook de Mexicaan overtuigd te zijn, want hij maakte geheel en al de indruk dat hij de overwinning reeds in zijn zak had.

Uit zijn ooghoek sloeg Sam de tweede Mexicaan gade, die juist een handvol lianen stond te ontwarren. Toen de man zich wat voorover boog, zodat hij met zijn hoofd tussen Sam en Pablo kwam te staan, nam de eerste zijn kans waar. Bliksemsnel liet hij zich op zijn knieën vallen, richtte zich daarna weer op en gaf de Mexicaan met zijn hoofd een harde stoot in de maag.

De man sloeg eerst bijna dubbel, slaakte een kreet van pijn en kwam toen kreunend overeind. Van het korte oponthoud had Sam gebruik gemaakt om zijn vriend en zichzelf zo goed mogelijk achter zijn aanvaller te verschuilen, zodat Pablo onmogelijk kon schieten zonder Juan te treffen.

Zich afzettend tegen de wand van de grot richtte Sam daarna een tweede, nog veel krachtiger stoot op de maag van de Mexicaan, zodat deze slingerend achteruit tuimelde. Pablo slaakte een woedende schreeuw, maar voordat hij kon ingrijpen, was Juan met een smak tegen zijn borst beland en lagen de beide Mexicanen op de bodem van de rots te spartelen.

Snel als een kievit nam Sam een duik naar het pistool, dat kletterend tegen de rotswand was gevlogen. Tegelijkertijd

... onzichtbaar vanaf de hoogte van de rotsen stond een metershoog afgodsbeeld.

deed Rick een uitval naar Pablo, die het eerst overeind kwam. Hij trof de dikke Mexicaan precies op de kaak, zodat deze kreunend door zijn knieën zakte.

Nauwelijks had Sam het pistool gegrepen, of hij zag dat de tweede schurk zich bukte om het zakje op te rapen, waarin Pablo de diamanten had laten terugglijden, toen hij merkte dat hij betrapt was. Sam zette zonder vorm van proces zijn zwaar gelaarsde voet op de pols van de Mexicaan en raapte daarna het zakje op.

„Kijk, Ricky," zei Sam op kalme toon. „Dat zijn nu de diamanten van de Geest van Arendsoog, die die fijne meneer Domingo zogenaamd had gevonden." Hij liet de schitterende steentjes met een zacht tinkelend geluid in de palm van zijn hand rollen. „Gelukkig zijn we net op tijd gekomen. Deze beide heren hier grijpen ernaast. Kom, we gaan de Koeroes hun rechtmatig eigendom teruggeven."

Bij het horen van deze woorden kon Pablo, die nu door zijn eigen pistool in bedwang werd gehouden, een kreet van teleurstelling niet onderdrukken. Vrijwel op hetzelfde ogenblik werden de slingerplanten voor de ingang van de rots met een ruk opzij getrokken en verschenen de gestalten van enkele Koeroekrijgers in de opening.

Blijkbaar had slechts een gedeelte van hun patrouille zich verwijderd. De overigen, onder wie het opperhoofd, waren in de buurt gebleven. De kreet van de Mexicaan had hen nu op de ligging van de grot attent gemaakt.

De aanvoerder van het gezelschap, een kerel als een boom, stormde naar voren met een mes van enorme lengte in de hand, dat hij woest krijsend boven zijn hoofd heen en weer zwaaide. Vlak achter hem volgde het opperhoofd. In een flits had Sam het gevaar beseft waarin niet alleen de Mexicanen, maar ook Rick en hij waren komen te verkeren. Instinctief was hij opzij gesprongen. En terwijl de eerste Indiaan zich tegen Pablo keerde, zette hij onmiddellijk zijn pistool tegen de borst van het opperhoofd.

Juist toen de Koeroekrijger zou toestoten, klonk er uit de mond van het stomverbaasde opperhoofd een bevel. De lange Indiaan liet zijn mes zakken en wendde zich tot zijn meester.

„Blijven staan, allemaal!" riep Sam met luide stem, zich nog steeds gedragend alsof hij het opperhoofd elk ogenblik zou neerschieten. De aanblik van het gevreesde wapen had een verlammende invloed op heel de patrouille. Stuk voor stuk vreesden de Koeroes voor het leven van hun opperhoofd, dat zelfs niet met zijn ogen durfde te knipperen.

Toen hij ervan overtuigd was, dat het ergste gevaar was geweken, opende Sam langzaam zijn uitgestoken linkerhand. De diamanten van de Geest van Arendsoog lagen onder het bereik van het opperhoofd, dat ze maar te grijpen had.

„Ik geef diamanten terug aan groot opperhoofd," sprak Sam op rustige toon. „Op voorwaarde dat groot opperhoofd ons ongehinderd laat vertrekken. Alle vier blanke mannen rustig vertrekken!"

Nieuwsgierig sloeg hij de oude Indiaan gade. Hij sprak maar een paar woorden Koeroedialect en vroeg zich niet zonder angst af wat er zou gebeuren, als hij zich niet verstaanbaar kon maken. Een ogenblik scheen het opperhoofd te aarzelen, terwijl hij een blik van verstandhouding wisselde met de aanvoerder van zijn krijgers.

„Blanke man is vriend van opperhoofd," zei hij toen plechtig. „Blanke man krijgt vrije aftocht met zijn vrienden. Opperhoofd van Koeroes schenkt blanke man beloning."

Met deze woorden nam het opperhoofd de diamanten aan, die Sam hem overhandigde. Vervolgens zocht hij er de grootste uit en gaf deze aan Sam.

„Opperhoofd zeer vriendelijk," antwoordde Sam. „Blanke man vertrekt met zijn vrienden."

Omstreeks een uur later bereikten Sam en Rick, voorafgegaan door de beide Mexicanen, die zij voor alle zekerheid stevig hadden geboeid met hun eigen lianen, de rand van de wildernis weer. Een van de Koeroekrijgers had hen langs de kortste weg naar de tweede hangbrug gebracht, waar hij hartelijk afscheid had genomen.

„Ik vraag me af wat Domingo er wel van zal zeggen," zei Rick met een grijns, toen ze het hotelletje in zicht kregen, waar die middag hun avontuur was begonnen. „Hij denkt natuurlijk dat we met de hele buit terugkomen en dat de helft van de diamanten vanavond op hem ligt te wachten!"

Hij was nog maar amper uitgesproken, of uit een zijpad kwam opeens de gestalte van Domingo naar voren, die zich met getrokken pistool voor Sam opstelde.

„Zo, dus je hebt het gehaald, hè?" riep hij uit. „Dacht ik wel. Geef maar hier de buit, jongeman. Dan zal ik eens kijken of je je werk goed hebt gedaan."

„Maar eerlijk delen, hoor! Dat hebben we afgesproken!" antwoordde Sam.

Hij had er zich van overtuigd dat Rick de beide gevangenen goed in het oog hield, deed alsof hij Domingo's pistool in het geheel niet had gezien en haalde langzaam het leren zakje te voorschijn, dat Pablo in de grot had gevonden.

„Niks te delen," snauwde de Spanjaard. „Hier met de diamanten."

„Vang dan maar op!" kaatste Sam terug en smeet de man het leren zakje pardoes in het gezicht.

Gretig greep de Spanjaard het zakje en knoopte het los. Maar eer hij daarmee klaar was, had Sam hem onverwachts een harde klap tegen zijn arm gegeven en hem in een oogwenk zijn wapen ontfutseld.

„Je bent een beetje te ongeduldig, Domingo!" lachte hij. „Vooruit, ga maar naast die twee schurken in de rij staan. Het politiebureau is hier niet ver vandaan. Je diamanten kunnen we hier wel voor de vogels achterlaten."

Sam greep het zakje, keerde het om en liet de inhoud op de grond lopen. Met ontzetting keek de Spanjaard toe. Het waren waardeloze witte kiezelsteentjes!

„De diamanten van de Geest van Arendsoog zijn weer op de plaats waar ze behoren," hernam hij. „Op deze na, die ik van het opperhoofd ten geschenke heb gekregen. En nu: voorwaarts, mars!"

En terwijl Sam zijn diamant veilig opborg, zette de kleine stoet zich in beweging. Een kwartier later zaten alle drie de boeven achter slot en grendel. En ze bleven daar ook, aangezien Domingo bij het eerste het beste verhoor door de mand viel.

Maak het zelf

Meer dan eens hebben wij brieven gekregen van onze lezers, die iets willen maken voor de verjaardag van een jonger broertje of zusje. Nu brengen wij dan een ideetje voor een aardig cadeau; het is gemakkelijk te maken en. . . je weet het, een zelfgemaakt verjaarscadeautje is altijd meer waard dan een dat je gewoon maar in de winkel koopt.

Tractor met wagen

Op het grondplankje (15 × 5 × 1 cm), dat we afgebeeld zien op tekening 1, lijmen we bij B een stukje halfronde stok met een doorsnede van 4 cm en een hoogte van 3 cm (de radiateur). Bij C komt het motorblok, een blokje van 4 × 3 × 3 cm. Een blokje van 5 × 2½ × 2½ cm lijmen we bij E als bankje. Hiertegenaan lijmen we een plankje van 5 × 5 × 1 cm (F) als leuning.

De motorkap is een stukje halfronde stok van 10 cm lang met een doorsnede van 4 cm. De voorkant zagen we met een figuurzaag halfrond af, zodat deze precies op de radiateur (B) past. De achterkant van de motorkap schuinen we af, zodat we een dashboard krijgen. De kap lijmen we op B en C.

De voorwielen, die een doorsnede hebben van 3 cm, bevestigen we met een lange dunne schroef op de plaats, die de tekening aangeeft. De achterwielen zijn 7 cm in doorsnede. Deze worden precies in het midden van de zijkanten tegen het bankje bevestigd. Een wieltje van 2 cm doorsnede wordt met een draadnagel op het dashboard bevestigd. In het grondplankje draaien we aan voor- en achterkant een klein schroefoogje. Aan het achterste oogje hangen we een haakje, dat we van een stukje dun ijzerdraad buigen. Met een paar verchroomde kopspijkertjes als koplampen en een paar dekhulsjes als wieldoppen kunnen we de tractor nog verfraaien.

Wagen

De zijkanten van de wagen, twee latjes van 17½ × 3 × 1 cm, lijmen we tegen de voor- en achterkant, beiden 5½ × 3 × 1 cm. Hieronder komt een stukje triplex van 17½ × 7½ cm.

Op 3 cm van de voor- en achterkant van het bakje komen de assen. Dit zijn latjes van 5½ × 2½ × 1 cm. De wielen, die we weer met lange dunne schroeven aan de assen bevestigen, hebben een doorsnede van 3 cm. Ook in de wagen draaien we aan de voor- en de achterkant een schroefoogje.

We lakken alles in leuke frisse kleuren, die je zelf kunt kiezen. Maar voor we gaan lakken, schuren we alles heel goed glad; daarna gronden we het, dan heel voorzichtig met bot schuurpapier nog eens naschuren en dan dun aflakken. De wielen, het stuurwiel, de oogjes en de kopspijkertjes brengen we pas aan, als alles goed droog is.

Natuurlijk kunnen we evenveel wagens maken als we zelf willen. *Te*

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT NUMMER 11

Dierenzoekpuzzel

```
    K
P   A   A   R   D
    M       A
G   E   I   T
    E           V       O
O   L   I   F   A   N   T
                R       T
                K   O   E
        R   E   E       R
                N
```

Woordenpuzzel

zWijgen	kOrt
nIet	dRoog
sTilte	wIt
sTerk	lAag
vEr	nAcht
sMal	kNap

Groeiend woord

H-HA-HAL-HALM-HALMA

MATERIAALSTAATJE

Tractor

A grondplankje	15 × 5 × 1 cm
B radiateur	3 cm, doorsnede 4 cm (halfrond)
C motorblok	4 × 3 × 3 cm
D motorkap	10 cm, doorsnede 4 cm (halfrond)
E bankje	5 × 2½ × 2½ cm
F leuning	5 × 5 × 1 cm
2 grote wielen	7 cm doorsnede
2 kleine wielen	3 cm doorsnede
1 klein wieltje (stuur)	2 cm doorsnede

kopspijkertjes, 2 schroefoogjes, een haakje, 4 schroeven, dekhulsjes.

Wagen

grondplankje	17½ × 7½ cm (3 mm triplex)
zijkanten	17½ × 3 × 1 cm
voor- en achterkant 2 ×	5½ × 3 × 1 cm
assen 2 ×	5½ × 2½ × 1 cm
4 wielen	3 cm doorsnede

4 schroeven, 2 schroefoogjes, dekhulsjes, klein busje plasticlak, beetje grondverf.

COCO DE CLOWN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.